

Ивайло Зартов

ЗА ИСТИНАТА И СВОБОДАТА

Посвещавам тази книга на тези,
които ме обичат и не ме изоставиха,
и на тези, които ме мразят и ме изоставиха.
И едните, и другите помогнаха за написването
на книгата, кой с каквото можа.
Благодаря.

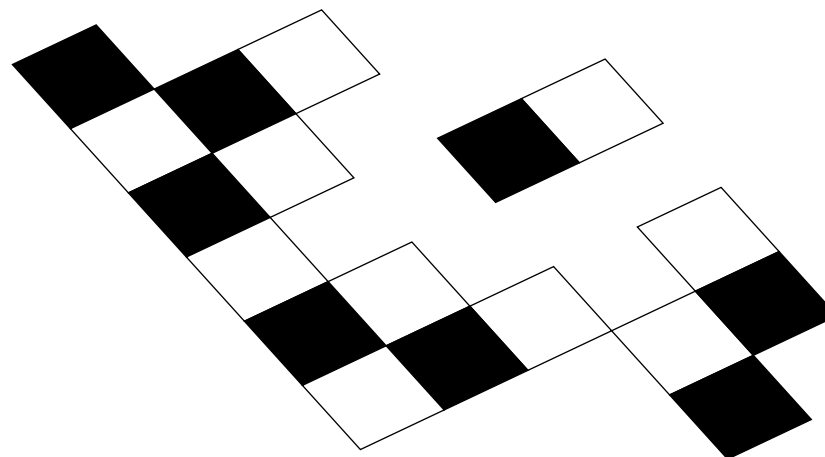
Ивайло Зартов

София, 2011
© Ивайло Зартов
Печат:
Със съдействието на:

„Не му пука“

„При отсъствие на справедливост, Държавата не е нищо друго, освен разбойническа шайка, а самите разбойнически шайки са миниатюрни държави. Разширила областта на влиянието си, добрала се до безнаказаност шайка се нарича държава.“

Аврелий Августин

„Не ми пука“

Да погледнем къде и в какво живеем – условията, отношението, системата, държавата. В крайна сметка за какво говорим? За изтезания психически и физически – изтезания, оправдавани с извиненията, че няма пари за по-човешки условия. Ами да я затворят тази държава! Една фирма, едно предприятие, като не може да осигури човешки, нормални условия за работа, като не може да си плаща на хората, като няма пари – какво става? Фалира, банкрутира и толкова. Всички хора си търсят нова фирма и това е. Защо не я затварят тази фалирала във всякакъв смисъл държава? Защо не дадат възможност на хората да си намерят нова „фирма“? Защо ни лъжат, че някога ще се оправим? Така, както на много работници не им плащат в пълен размер или никакви заплати, а им подхвърлят от време на време по стотина лева, и много обещания. Има закони за скрита неплатежоспособност, за скрит фалит. Къде е аналогичният закон за скрит фалит на държавата? Единствената причина да не се обяви фалит на държавата не е свързана с патриотизъм, а с алчност. Така, както заграбиха предприятия, заводи, курорти, докато не изстискаха, докато не продадоха всичко до последната гайка, до последния метър земя. Точно така е и в държавата. Управляващите я (от всички правителства през целите 22 години) трябва да изстискат всичко до последно. Затова няма да се откажат, докато има непродадени гайки и метри земя. До последно. До последния дъх на собствения си народ, ако остане такъв. На никой не му пука, никой не го е грижа. Принципът е „след нас – потоп“ и „не ми дреме“, аз съм си осигурил внуците и правнуците. Това е.

1 март 2011 г., 12:33

В магазина. Има ли избор българският гражданин?

Рекламата е страшна сила. Зарибиха ме, промиха ми мозъка и като зомбиран в деня X отивам в магазина. Оглеждам рафтовете – пълни са с най-различни лъскави неща. Сурови, охладени, замразени, консервирани. Чета етикетите, боб по градинарски, боб със свинско, боб с наденица, боб с кренвирши, бобена супа, боб със ..., боб без ... Представете ли си голям шарен магазин, мощно рекламиран и пълен догоре само с боб. Производителите се бяха погрижили даже за сладостта в живота ми – бобени торти и пастички. Викам си, чакай малко, на какво ми прилича това? Ами на избори по български. Уж ни се предлагат най-различни политики – кандидати за чорбаджии, а като прочетеш етикетите им – все едно и също. Боб със ... и боб без ... И още едно съвпадение. И на сладкия, лютивия, соления, пикантния, варения, печения, на всички боб производителят един и същ, от една фабрика са излезли. Отказах се да пазарувам – нещо ми се отяде, загубих апетит. Обаче гледам други хора в магазина с фанатично блеснали очи и с треперещи ръце внимателно пускат в скъсаните си торбички лелеяната консерва. Всеки си е подбрал своята – червена, синя, жълта, сива, черна, зелена... Замислих се, сигурно не са яли отдавна и са много гладни, или пък не могат да четат. А може и нещо в мен да не е наред. Отидох си вкъщи, пуснах си телевизора да се дооблъча – нали все някой ден трябва да хапна нещо.

13 юни 2011 г., 09:27

Унижението като религия

Коя е главната религия в България?
Православната християнска, има и мюсюлмани, католици, протестанти и много други. Но, главната, общата религия на всички български граждани е унижението. Унижение изповядваме всеки ден и сутрин, и обед, и вечер, непрекъснато. Унизени сме и в съня си. Няма по-велика религия за нас. Подигравката, наречена здравна система е унижение. Порнографията, наречена пенсионна система е унижение. Псевдообразователната система е унижение. Подаянието-заплата, броенето на жълти стотинки в магазина, за да купиш най-необходимото за прехраната на семейството си. Търсенето на работа е мисия невъзможна. Общуването с държавни и общински чиновници. Несчастните срещи с представителите на уж некорумпираната съдебна система са като срещи с извънземни. Сутрин отваряш очи и вече си унизен, вечер ги затваряш – все същото. На всяка крачка, всяка секунда, отвсякъде те дебне унижение. Лихвените проценти на банките, цените на горива, ток, парно, вода, телефони, побъркваш се от унижение. То е навсякъде. В обещанията и лъжите на политиците. В липсата на перспектива, от която ти се върти главата като пумпал и не знаеш на кой свят си. Превърнали сме се във фанатици. Няма по-вярващи от нас. Страшна религия е УНИЖЕНИЕТО. Нашата БЪЛГАРСКА РЕЛИГИЯ.

14 април 2011 г., 08:43

Всичко е напразно!?

Идват избори – поредните. Поредната глупост, измама, масова хипноза, безсмислие. Половината българи изобщо няма да гласуват – все им е тая, не вярват в нищо, не им пука, оправят се сами, просто на нищо не разчитат. Ако гласуват, ще си изберат някоя партия по навик, заради поредния месия или за да са против някого и нещо. Може и за каузата „20 лева на ръка“. Няма значение – изборите ще отминат, както обикновено с плевни, компромати и остри „смислени“ дебати. Разбира се, обещанията ще са на килограм, пардон, на тон. Всички ще обещават изпълними и неизпълними неща. Ще печатат красиви рекламни материали, в които стройно и систематизирано ще редят какво добро ще направят, ако ги изберат. И какво? Ще бъдат избрани поредните народни любимци. И какво от това? Нищо няма да се промени. Хората пак няма да имат работа, няма да имат по-високи доходи, няма да получат жадуваното европейско ниво на здравеопазване и образователна система. Децата ни няма да са по-защитени от вчера. Ще продължим да живуркаме. Нищета, отчаяние, мизерия ще продължат да бъдат най-срещаните гости във всеки български дом. Никога нищо няма да се промени, когото и да изберем да ни управлява. И не защото всички са маски, а защото никой не ги контролира. Абсолютно никой. Нека веднага тези, които ще настояват, че разделението на властите осигурява необходимия контрол, да се замислят. Какво разделение на властите? Няма такова нещо. Във всяка една власт всъщност са живи хора, а те никак, ама никак не са разделени – напротив, обединени са от общото им желание за благодетелстване. Обединени са от тоталната корупция. Всеки сам по себе си и да иска, не може да се съпротивлява на ежедневните изкушения. Пари в брой, пари в пликове, пари в куфарчета, имотни придобивки и други. Всички тези представители на „разделените“ и „независими“ власти са готови да се обединят с когото и да било, без да ги е грижа за цвета на партията, идеологията – каквото и да било. А най-малко се сещат за предизборните си обещания и добруването на нацията. Твърде сладък е моментът на личното замогване и, най-важното, никой не

упражнява контрол над тях. Те сами няма да се контролират, я. А и гарван гарвану око не вади. Безнадеждна ситуация, но не е съвсем така. Да си представим, че тези, които гласуват за народните любимци, след изборите не забравят за тях и техните обещания. Какво ще стане, ако не изхвърлим програмите им, в които са обещавали конкретни дела, а ги запазим? И когато видим, че нещо е обещано, но не се изпълнява, нека поискаме отговор от народния избраник – от кмета, от общинския съветник, от депутата, от правителството, от всеки, поискал кредит на доверие. Можем да отидем лично в приемния му ден и час за срещи с гражданите, можем да поискаме писмен отговор на въпроса си, можем да го поискаме чрез медиите или обществени организации. Ако има обективни причини – добре, ще продължим да го наблюдаваме, той ще знае, че го контролират тези, които са му дали тази работа и на които е обещал да служи – на българския народ. Ако се скрие, избяга, не ни обръща внимание или няма обяснение защо не работи, това трябва да стане известно веднага на цялото общество. Да предизвика нетърпимост, да му се смене доверието и той да остане без работа. Да бъде уволнен от работодателя си, тоест от хората, които са разчитали той да работи за тяхното благо. Нима един шеф би търпял работник, който не изпълнява работните си задължения? Не, разбира се. Би го уволнил, без да му мигне окото. И така, контролът над собствения ни по-добър живот е само и единствено в нашите ръце. Няма кой да свърши тази работа вместо нас. Искаме ли да живеем достойно, трябва да си свършим работата. Да изпълним задължението си на работодател. Да контролираме, изискваме и наказваме. И една малка подробност – ако ние, гражданите, се обединим в усилията си да контролираме обединените властимащи, ние ще живеем по-добре. Ако чакаме някой друг да свърши нашата работа или направо забравим за обещанията на народните избраници, значи сме съгласни с мизерията, безпътността, с липсата на работа, с всичко, срещу което негодуваме само когато сме на маса. Сами сме се обрекли, заради бездушието си, сами сме се превърнали в роби – себе си и собствените си деца.

24 март 2011 г., 10:32

Политика?

Попитаха ме наскоро дали се интересувам от политика. Дали мисля за политика. Клишето „и да не се интересуваш от политика, политиката се интересува от теб“ ми се стори много плоско. Не успях веднага да преценя дали си мисля за политика. Със сигурност обаче се интересувам от това, как живеят хората. Какви са перспективите за децата ни, какво е състоянието на държавата. Много ми се искаше да напиша, че, поне погледната отвън, България изглежда лъскава, като ябълка, на която е придаден търговски вид. Но не мога. Виждат се изгнили петна, очукани места, дупки от търсещите въздух червеи. Може би ни хвалят за строгата фискална политика, може би е хубаво, че сме част от Европейския съюз и НАТО, но с какво ни помагат тези неща, за да живеем добре? Червеите-проблеми са толкова много, че може да се напише роман в няколко тома. Но най-големият, най-страшният проблем през последните 22 години, който буквално ни убива, е мизерията. Липсата на каквито и да било доходи създава армията от безработни, наброяваща от половин милион до един милион души. Унизително ниските доходи, наподобяващи по-скоро подаяния, оформят още една армия от поне 2 млн. души. 2,5 млн. пенсионери не могат да си купят необходимите им лекарства, да не говорим за нещо друго. Млади хора, завършили средно образование или висше, няма как да си намерят работа. Отчаяние – това е най-употребяваната дума за над 5,5 млн. българи. И става по-лошо. Само през последната година доходите от заплати са намалели с 1 млрд. и 200 млн. лева. За същата година са останали без работа нови 250 хиляди в частния сектор и 40 хиляди в държавния. Политическа ли е тази картина? Политика ли е да си обезверен, да мълчиш (което означава да си съгласен) и да не направиш нищо? Политика ли е да се сетиш, че имаш граждански права и можеш да изразиш несъгласие, и можеш да се бориш? Политика ли е гладът?

10 април 2011 г., 04:25

Ниските цени на горивата?!

Цената на горивата в България била една от най-ниските в Европа. Дизелът струва 2,54 лв. – чудесно, да се радваме ли? Глупости. Всички ни омагьосват с ниските цени на горивата, с това, как НЕФТОХИМ Лукойл Бургас произвежда под световните цени, и други подобни алабализми. Е-ей, а какво става с нивото на доходите в България? Какво става със заплатите? Те къде са в сравнение с европейските? Да не би да сме се изравнили с германци, французи или поне с чехите или унгарците? Да не би да получаваме техните заплати и да не сме забелязали? Слушам „умните“ коментари – как в България нямало монопол от страна на Лукойл, просто произвеждали на по-ниски цени, затова никой не внасял, не било изгодно. Да оставим настрана, че монопол има винаги, когато някой притежава по-голям дял от 45% в който и да е отрасъл. Да се съсредоточим в главното – защо, когато ни успиват с „радостните“ новини за най-ниските цени на горива в Европа, никой не разказва колко литра дизел може да си купи който и да е жител на тези другите нещастни европейски държави. И колко литра може да си купи българинът. След като сме членове на Европейския съюз, защо покупателната ни способност е подобна на страна от Третия свят – развиваща се страна, на която й опрощават външния дълг и получава хуманитарни помощи? Къде са нашите помощи? Защо не ни опростят дълга? Или, иначе казано, – къде са нашите доходи? Веднага умниците ще скочат и ще кажат – вината е в самите нас. Съгласен съм, така е – сами сме си виновни, че търпим геноцида.

2 април 2011 г., 00:52

Политиците се карат – хората гладуват

Гледах как за пореден път българските политици се карат помежду си. Първо си разменяха „умни“ мисли, представители на БСП и ГЕРБ, после се счепкаха Атака и Синята коалиция. Приказките им са до болка познати и парадоксално еднакви, като развалена плоча вече 22 години. Без значение кой от коя партия е. Карат се, плюят се, спорят – това обаче нахрани ли българския народ? Не!!! Караниците на политиците водят единствено до повишаване или намаляване на рейтинга им, но никога няма да нахранят хората. Всичко е за отвличане на вниманието. Баламосват ни. Хвърлят се в някакви техни измислени битки, докато минат изборите, а после всичко тръгва по старому. Който се е докопал до кокъла продължава да го гложга. Поведението на българските политици е безкрайно цинично – докопали се до властта, те заживяват в свой свят. Те могат да си позволят да се грижат за семействата си, да пътуват, да трупат блага, а в паралелния свят, който те вече не виждат, хората умират от глад, тънат в мизерия, бягат от България. Стопили сме се с 600 000 души за 10 години – лесно е да се сметне, че след 100 години няма да има нито един българин. Нима това искаме? Какво става със съпротивителните ни сили? Оцелели сме през турско и византийско робство, оцелели сме хиляди години, но сега геноцидът, осъществяван от нашите родни чорбаджии, ще ни довърши. Няма нищо по-важно от това, че българите нямат достатъчно пари, за да живеят. Няма нищо по-важно от липсата на каквито и да било доходи, от мизерните заплати. Няма нищо по-важно от това, че българският народ гладува и умира. Докога ще продължава това умишлено убийство на един народ? Ами докато продължаваме да гледаме как на площада протестират 200-300 човека, а ние се подхилкваме на топло от диваните си. Нима

ние нямаме проблеми? Защо не сме на площада? Защо не излезем всички ние – недоволните? И покажем, че не сме съгласни да бъдем роби! Какво стана с палатковите лагери, какво стана с контрола върху обещанията на чорбаджиите? Не се ли убедихме, че никой няма да ни помогне? Не разбрахме ли, че само ние самите можем и трябва да се вземем в ръце? Помогни си сам, за да ти помогне Бог!

2 април 2011 г., 10:06

Всичко е по план?

Очаква се бум на болни от варицела, предупреждават ни специалисти; очакват се различни протести на животновъди, на служители в БДЖ, на кого ли не. Всеки пети българин страда от психично разстройство – страхови неврози и различни депресии. По последни данни живеем с около 300 лв. на месец, въпреки че по официалната статистика са необходими поне двойно по-големи средства. Високите цени на горива, ток, парно, телефони са непосилни и се увеличават. Харчим парите си, които и без това ги нямаме, за храна, просто за да оживеем. Държавата не се издължава на бизнеса, с което запущва паричните потоци. Или, иначе казано, държавата помага на частните фирми да фалират и хората да останат без работа, да нямат с какво да си хранят децата. Висока инфлация, високи цени, ниски доходи или липса на такива. Бюрократия – бавна и мудна работа на държавната администрация. Корупция – тотална абсолютно във всичките сфери без изключение. Ниска производителност на труда. Пенсиите са обидни подаяния – хора, които са работили 40 години и повече, днес са просяци. Малки деца все по-често умират нелепо в болниците. Здравето на българина зависи от това, дали ще има направление от личния лекар, дори да се сдобие със заветния документ, лимитът на болницата може да е изчерпан. Няма лекарства за онкоболни, диабетици и други хора, на които им зависи животът от това. Битовата престъпност е с небивали размери – закономерно при тотална разруха и недоимък. Спокойно! Това не е сценарий на нов катастрофичен холивудски филм, това е само роден български Апокалипсис. Спокойно! Всичко е по план, планът „Ран“ или нечий друг, но ясно се вижда, че толкова много успешни мерки за унищожаването на българския народ няма как да са случайни. Има стройна система – стъпка по

стъпка, резултатът е близо. „Корабът потъва по план – има вода за всички.“ Или, ако няма план – само за миг да предположим, че няма, тогава по необясним, неведом начин някой е натиснал копчето на програмата „самоунищожение“, задействана е и ние сами се давим, сами се унищожаваме, сами се убиваме. И при двата варианта краят е един и същ – няма хепиенд. Спокойно!!! Докога с това спокойно?!

7 април 2011 г., 21:26

За „черната дупка“

Какво прави човек, ако попадне в безизходна ситуация? Единственото, което му остава, е да задълбае още по-навътре – като при черните дупки, не можеш да спреш, не можеш да се съпротивляваш, не можеш да се върнеш, имаш само един изход. Да „дадеш газ“ и да преминеш през нея. Шансът за нещо по-добро е само там, от другата страна, трябва да се пребориш, да стиснеш зъби, колкото и да е тежко, и да преминеш. Другото е сигурна смърт – няма кой да ти помогне, няма кой „да те оправи“. Черната дупка няма да те пусне – ти си само храна, материал. Какво означава да задълбаем, да дадем газ, да преминем от другата страна? Най-простичко казано, да се изпълнят всичките лъжовни обещания, дадени от българските политици през последните 20 години. Как да стане това? От само себе си няма да се получи, те не искат, а и един на друг не си разрешават да следват гръмките си „патриотични лозунги“, трябва да бъдат заставени да работят. Как? От кого? От работодателя им – от българския избирател, старата и проста животинска истина – страх и контрол. Страх, че могат да бъдат пометени, уволнени от народното недоволство, и контрол върху изпълнението на обещанията им, контрол върху това, което вършат – ежедневен, ежеседмичен, ежемесечен. Народните избраници трябва да са под напрежение, че ще загубят заплатите си, облагите си, доброто си име и че ще носят наказателна отговорност. Те трябва да знаят, че никога няма да получат втори шанс. Как да стане, как да се получи? Как да ги накараме да се страхуват? И това не е трудно – когато сме недоволни, не трябва да мълчим, когато има протести, трябва да ги превърнем в общонационални, масови, а не да гледаме как се проваля протест след протест, защото сме си останали пред телевизорите. Нормално е на отделни съсловни групи да не им се обърне внимание, те да бъдат настроени едни срещу други и

победени. Ето това е трудно – нарича се единство, солидарност, обединение. Народът, който се досеща, че няма „чужди“ проблеми – най-малкото защото утре могат и теб да те гледат другите по телевизията, а ти си протестирай сам. Народ, който знае, че силата е в единството, живее добре. От това ги е страх лъжливите управници – от това, че техният „работодател“ може да се обедини, да излезе на улицата и да ги уволни. Страх ги е, че следващите народни избраници ще имат „обеца на ухото“ и ще им се наложи да не крадат, ще им се наложи да работят за това, за което са ги избрали, т.е. за хората. Ето това е да задълбаеш, да дадеш газ, да преминеш. А там – от другата страна, е по-добрият живот, но ако има контрол, а това пак е наша отговорност. Така е. Имаме си отговорности – време е да си ги припомним, да дадем газ.

8 април 2011 г., 08:52

СТРАХ

Много ни се стачкува, но ни е страх. Това са думи на служител в ВДЖ. Мъчно ми е за железниците – съсипаха ги. Плаче друг. Познато, нали? Всеки има проблеми, всеки иска да изрази протеста си, да живее по-добре, но го е страх. И на всички ни е мъчно за България – съсипаха я. Култови мисли, нали? – и са свързани помежду си. Мъчно ни е за съсипията, за мизерния ни живот, недоволни сме, искаме да имаме друг, по-достоеен живот, но ни е страх. Нашият страх е причината за нещастията ни. Докато страхът е водещ, ще продължава нищетата. Нашият страх позволява на управляващите, без значение от коя партия са, да продължават необезпокоявани да грабят, да тъпчат джобовете си, да не работят на полза роду. Нашият страх е това, което поддържа тоталната корупция. Страхът на хората е необходимото и достатъчно условие всичко да си продължи по старому и дори да стане по-лошо. Докато сме сковани от страх, няма да се промени нищо в положителна посока. Няма кой да контролира самозабравилите се чорбаджии. Докато нещата не се обърнат, тоест да започнат да се страхуват корумпираните, крадливи политици, прокурори, съдии, полицаи, следователи, държавни и общински служители. Докато техните работодатели – данъкоплатците, не разберат, че няма от какво да се боят, животът ни ще бъде отвратителен. Няма място за страх за обикновения човек. Да се страхуват изедниците, грабителите, управляващите продажници, без значение какъв им е цветът – червени, сини, сиви, жълти, зелени или сиросинкяви на бели точки. Бандитите, унищожавачи българския народ и държава, имат една партия. Тази на парите, на личния си интерес. Те са обединени, сдружени, помагат си, защитават се. Тях не ги е страх. А би трябвало много да се изплашат, като видят сплотените и непоколебими редици от изтерзани български граждани. Граждани, а не роби, граждани, които са смели, яростни, гневни.

С куража да не се оглеждаш дали си сам в протеста си. Със силата да се бориш за по-добрия си живот. С дух на непримиримост към неправди и беззакония. Със смелост. Ах, тази смелост, колко малка е крачката и колко е голяма тя между свободен гражданин и роб.

10 април 2011 г., 04:23

За гражданското общество и ума

Прочетох в един вестник, че нещо ново се случвало в България – „гражданското общество се събужда и започва да защитава интересите си, като предявява претенции властите да си вършат работата, за която им плаща с данъците си“. Зарадвах се и на събуждането, и на факта, че е отразено на първата страница на български вестник. Наивно си казах – браво на журналистите за позицията им. Обаче се оказа, че съм избързал с „бравото“. По-надолу в статията всичко си дойде на мястото си – „групите за натиск обаче трябва да направят още една крачка – не само да протестират, а да предлагат решения“. Какви решения? Откъде накъде гражданите – не стига, че плащат на управниците, ами ще им вършат и работата. За какво са ни такива владетели, на които ние трябва да даваме рецепти как да ни управляват? Краят на материала беше направо издевателски – „чудесно е, че гражданското тяло се събужда за протести, остава да се събуди и гражданският ум“. Това подигравка ли е? Какво означава? Недоволните протестиращи граждани са виновни на политиците или гражданите са виновни за скока на цените на горивата? Или че гладният е виновен, че изпитва глад? Защо направо „властелините“ не си приемат закон, който да гласи „протестите са разрешени, само ако протестиращите имат готови решения и могат да докажат, че са със събуден ум“.

4 април 2011 г., 12:45

Мазохизъм

Боже! Какво става? Каква е тази държава? Член на Европейския съюз ли? Глупости! Унижението на човешкото достойнство в България е всекидневие. Като започнеш от невъзможността да си изхраниш семейството с честен труд, защото нямаш работа или заплащането е унижително ниско. Като осъзнаеш, че без връзки не можеш елементарни работи – навсякъде трябва да плащаш рушвети. И стигаш до преките срещи с държавни институции, където разбираш, че ти и семейството ти дишате, само ако ви разрешат, само ако чиновникът благоволи да ви разреши да съществувате. Като правило, това разрешение се получава, след като ти вземат бизнеса, парите, или пък жена ти или дъщеря ти си платят с телата си. Това е съвременна България – член на Европейския съюз. Гнус, отврат. Господи, сега разбирам защо хората в родната ни татковина страдат, има защо. Защото са лоши – с действие и с престъпното си бездействие.

3 март 2011 г., 13:37

Как се прави кариера в България? Какъв е приемният изпит в мафията?

Кое е основното, най-важното, за да бъдеш приет и допуснат в „СЕМЕЙСТВОТО“? Да станеш негов член. Да получиш определени права и задължения. Главното е доверието. Как обаче едно толкова хлъзгаво понятие да се бетонира? Виждали сме по филмите как се прави в мафията. Например, подава ти се пистолет и ти се казва: застреляй този човек. Гръмваш го, след което пистолетът се прибира акуратно в найлоново пликче и ти получаваш доверие. Приет си, честито. Ако решиш да си непослушен, знаеш, че не те грози само лична физическа разправа. Въпросът за доверието е свързан със страх. Искаш ли да направиш политическа кариера в България? Искаш ли да направиш много пари? Да се развиеш професионално, да станеш важна клечка? Е, няма проблем, но трябва да си заслужиш доверието, да издържиш приемните изпити. Например, млад и надъхан полицаи да подхвърли или да укрие необходимите улики, следовател да пропусне, смотае, забави или да пресили и изфабрикува факти и обстоятелства, прокурор да притисне или извади когото му посочат, съдия да оправдае или осъди когото трябва, държавен чиновник да допусне разграбване на държавно имущество, да подготвиш търг или конкурс, който да бъде спечелен от правилната фирма, да подадеш информация, свързана с бъдещи политически или икономически решения на правителството или учреждението, в което работиш, и т.н. Видовете приемни изпити са строго индивидуално съобразени и могат да бъдат степенувани. Колкото по-голямо доверие искаш да заслужиш, толкова по-тежък изпит трябва да издържиш. Но при всички случаи, необходимото и достатъчно условие е ти да си изцапан, да останат твоите следи по пистолета.

А приемната комисия е съставена от опитни преподаватели. Те си знаят работата, минали са по същия път. И така, издържиш ли приемните изпити, получаваш възможност да станеш „човек“. Приет си в Семейството. Ако сте си въобразявали, че, за да се развиеш и да живееш добре в България, е достатъчно да си образован, трудолюбив и честен, бъркате. Там, където държава и организирана престъпност са едно и също, действат други правила. Не е лоша идея да се издаде сборник с приемните изпити за добър живот в България, да се издаде като учебно помагало и да се изучава още в детско-юношеска възраст като задължителен предмет по оцеляване. Никак не са случайни ситуациите, когато от време на време за някой се пусне компромат или му се натегнат обръчите публично. Този човек е бил скъсан на поредния изпит. Не е оправдал доверието. Защо – той си знае, може да е открил в себе си граница, която не може да премине, или пък има пропуски в образованието. Не е чел неиздадения наръчник с приемните изпити. А може и да му е писнало да бъде вечен студент и наивно да си е помислил, че ще му се размине. При всички случаи е стрешил, няма как да го пуснат. Цялата система се крепи на взаимното доверие. Най-малкото, ще го използват, за да дадат пример на другите членове на Семейството – какво ще стане с този, който не слуша. Драстичен пример, който ще накара останалите да си налягат парцалките, да слушат и да си издържат изпитите. Да знаят – кажат ли ти стреляй! – стреляш, говори! – говориш, мълчи! – мълчиш, фалшифицирай! – фалшифицираш, и т.н. Ако някой се чуди как ще се оправи България, как да стане така, че да живеят българските граждани по-добре, отговорът е ясен. По-бързо трябва да се отпечата и въведе в употреба сборникът-наръчник за печелене на доверие. Прави са тези, които твърдят, че образователната ни система е сбъркана.

11 май 2011 г., 17:37

Любимата си жена давам,
любимото си дете давам,
любимият си кон давам.
Но камък от Българската земя –
НЕ, НЕ ДАВАМ.

Преди няколко дни излезе новината, че китайски инвеститори ще наляят в българската икономика 50 млн. евро. Искат да купят 100 000 декара. Ще произвеждат царевица, люцерна и други култури за фураж. Цялата продукция ще е за износ за Китай. Сега купували от САЩ. Искат да купят и лозя.

Изчаках няколко дни да чуя какви реакции ще има на тази новина. Чух две неща. Самата инвестиция се отчита като огромен успех – 50 млн. евро, и... тишина. Да, тишина, никакви други коментари. Зададох си няколко риторични въпроса. Тези 100 000 декара Българска земя явно са собственост на Държавата, не са частни. Българското правителство не е собственик на Държавната земя. То е като един наемен работник на заплата. Всички Български граждани и бъдещите поколения са реалните собственици. Как е възможно да продаваш нещо, което не е твое? Вярно е, че управниците ни също са граждани на България. Но освен тях има още няколко милиона собственици. Кое ги упълномощава да продават България? Веднага трябва да подчертая, че този казус няма нищо общо със случаите, когато чужди фирми купуват частни земи и след това ги заменят за общински. Аз самият съм правил две такива сделки до 100-200 декара. Няма нищо общо и със случаите, когато чужд инвеститор желае да построи на Българска земя фабрика, завод, логистична база и др. В тези случаи държавата издава сертификат на инвеститора клас А (ако отговаря на условията) и е задължена законово да изгради инфраструктура или дори да предостави безплатно парчето земя. Но то е за изграждането на конкретен обект и необходимите площи не се измерват в стотици хиляди декари. Практиката досега показва, че

тези 50 млн. евро се инвестират на участъци до 500 декара. Да, чуждестранни инвестиции трябва да има. Но разпродажбата на цели Български общини или области няма как да не предизвика два важни въпроса. Първо, след приватизацията и заменките, дали директната продажба на държавна земя не е просто третият пореден вариант за лично обогатяване от комисионни и разсипия на България? До последната гайка и последното парче земя. Второ, защо в миналото българските управници са били готови в името на държавните интереси да дадат всичко свое, всичко лично, най-любимото си, но никога и за нищо на света българска земя? За един камък войни са се водили. Този свещен камък ни е завещан от векове, бранен е с кръвта на десетки поколения българи. Той принадлежи не само на нас, днес и сега, той е собственост и на всички българи и след нас. Няма абсолютно никакво значение размерът на парите. Дали са 50, 500 млн. евро или повече. Българските управници имат правото да управляват, но не и да продават България. Ако всяко ново правителство, тоест на всеки четири години, продава по сто хиляди декара, след 50 години на картата на Европа ще се появи името на нова държава. И още, от грабителската приватизация и разбойническите заменки български чорбаджии откраднаха милиарди – защо се мъчим да докарваме чак от Китай някакви си 50 милиона? Другарите-господа с милиардите са тук – защо управниците ни не отчетат успех в тази посока? Нали имаше гръмки обещания, защо се мълчи по тази тема? Е, сигурно защото с награбените пари купуват когото си поискат – от министър до цели правителства. А най-трагикомичното е, че всяко ново правителство се кълне, че ще направи всичко възможно да накаже предходното-крадливото. Всичко възможно в превод на нашенски означава нищо, никога, ала-бала и т.н. Първо, никой няма да ти разреши да станеш управник, ако ще бъркаш в джоба на олигарсите-чорбаджии и, второ, много по-лесно и здравословно е да продаваш парчета България.

17 май 2011 г., 20:29

Гриз, гриз, гриз, скръц, скръц, тичат нагоре-надолу мишоци и плъхоци

Мъкнат в дупките си парченца вкусотии, 22 години
огризват България.

Съществуването на всяка една държава не е нищо
друго, освен вечна битка със съседни и далечни други
държави. Средствата за задоволяване на апетитите са
едни и същи от хиляди години. Нищо не се е
променило. Преки военни действия, икономически
санкции, сключване на явни и тайни договори с трети
държави срещу моментния общ противник, подкупване
на влиятелни фигури от различен ранг, дипломация,
религия, специални средства и др. Периодически от
картата изчезва името на някоя държава и се появява
ново име. Оцеляват само тези държави, които имат
щастие да са управлявани от хора, притежаващи
способността да разбират голямата картина. Мъдри
управници, черпещи знания и опит от миналото,
прецизно действащи в настоящето, заздравявайки
основите и полагайки мостове към бъдещето.

Ръководители, за които представата за лично щастие
изцяло се припокрива с просперитета на България и
щастие на всички български граждани. Няма „АЗ“,
няма „семејството ми“, няма „моите пари и имоти“.
България е моят дом, всяка тревичка, всеки храст,
всяко дърво. Моето семејство са всички българи.
Е-ех, де да ни управляваха такива хора, за 22 години
щяхме да стигнем Швейцария, а то какво стана? –
стигнахме Източен Тимор по свобода на словото и
Сомалия по брой бедстващи и гладуващи. Вицът вече
не е виц, а действителност. „Цели две калории“ –
реклама на Тик-Так за България. Историята ще запише
последните 22 години като години на слаби и продажни
управници. Години на упадък във всякакъв смисъл.
Разграби се и се унищожи индустриалната мощ.
Българските продажни управници разпродадоха сами на

себе си и на чужди държави всичко, което можаха. С
една единствена цел – бързо лично забогатяване, без
да ги е грижа за държавата и още по-малко за
българските граждани. Смутни, тъжни години...
Подмениха се моралните ценности в обществото. Съвсем
скоро се очаква и Снежанка да си сложи дунапрен в
устните и силикон в гърдите. Децата си мечтаят като
пораснат да станат мутри и проститутки – уважавани
хора. Издигна се в култ личното богатство и власт
без подбор на средствата. България стана
конвертируема. Всеки български чорбаджия продава
парчета от Родината ни и всичко, до което се докопа.
На килограм, на тон – в зависимост от възможностите
му. На този фон изникнаха лъжепатриоти, които реално
по нищо не се отличават от управниците търговци,
просто използват „новата“ патриотична кауза, за да
си напълнят и те джобовете. Идват избори, армиите
от гризачи стягат редици, точат зъби. Гриз, гриз,
гриз, скръц, скръц, тичат нагоре-надолу мишоци-
плъхоци, мъкнат парченца България в дупките си.

4 юни 2011 г., 14:33

Господарят на дома и паяците

Влизали ли сте в къща, която не е обитавана с години? Виждали ли сте какво са направили паяците? Всички стени, тавани, подове са обградени тотално от паяжини. Имаш чувството, че има две къщи, една от тухли и една от ефирни, почти невидими, но изключително здрави влакна. Паяците са се възползвали, че стопанинът отсъства и са завладели съществуващата сграда, за да изградят вътре в нея своя собствена къща. Защо са го направили? За да се хранят и размножават. Изводът е простичък – където няма стопанин се наместват гадинки, които оцеляват за сметка на изоставеното пространство. Абсолютно по същия начин за последните 22 години българските управляващи (от всички партии) са успели да изградят вътре в България своя собствена държава. Здраво изплетени мрежи от взаимни зависимости. И точно както правят паяците, се спускат и изкачват нагоре-надолу по невидимите нишки. Всеки пази своя периметър и се храни. Хранят се с кръвта на българските граждани, изсмукват я от деца и старци, не подбират. Всички са техни жертви. Използвали са факта, че стопанинът го няма. Не се заблуждавайте, че паяците са собственик на къщата. Не, не са. Жертвите са истинският господар на дома. Да, хората, бедните, гладните, измъчените, обезверени български граждани. Виждали ли сте какво става, когато собственикът се върне в къщата си? Взима една метла и започва да смъква паяжините с лекота. Те се навиват около метлата една след друга и освобождават стените. Паяците се разбягват панически кой където свари, търсят скришни недостъпни места, да не ги почне метлата и тях. Време е стопанинът да се завърне и да вземе метлата!

10 юни 2011 г., 09:50

За морето

Вземи една кофа пълна с лайна, вгледай се какво виждаш? Вземи хиляда кофи с лайна, излей ги в морето, на другия ден няма да ги виждаш. Но лайната са си там. Това е обществото ни – море, пълно с лайна. Правим се, че не виждаме, не искаме да видим и всеки ден нови хиляди кофи се добавят, но никой не почиства. Нито мисли как да не се произвеждат кофите с лайна. Изоставено е да се оправя само. Това е морето ни. И се къпем, плуваме, пишим от щастие колко ни е хубаво. И децата ни плуват в същото това наше „чисто“ море. Е, от време на време някой проплаква, че има стомашно разстройство, друг – че пипнал кожна инфекция, но какво от това? Дреболии, инцидентни случаи. Какво ни засяга? Да се оправят сами!

6 март 2011 г., 12:53

Корупция

Всеки дъвче тази дума навсякъде, по всякакъв повод. Вече 22 години корупцията е виновна за всичко, тя е и началото и краят. Тя е сякаш извънземно-пришелец, долетяло от чужда галактика, вмъкнало се в обществото ни, вътре в нас и ни изяжда. Корупцията е неунищожима, несломима, няма как да се справим с нея. С всичко друго – да, но с нея не можем. По-добре да се примирим, отколкото да се справим с нея. Лъжа!!! Лъжат ни! Вече 22 години ни лъжат! Зад думата корупция има реални, живи хора, които могат да бъдат хванати и наказани! Никой досега не си е направил труда, най-вече защото е зависим от същите тези, корумпираните. Ето един много лесен, евтин и ефективен начин срещу корупцията, който може да се приложи към съдии и прокурори, но може да се приложи и към всеки държавен служител. Първо – пуска се справка за имотното състояние, но не само на тях лично, а и на техните бащи, синове, майки, братя, сестри. Същото се прави и за техните съпрузи и техните роднини. Дотук нищо сложно и скъпо, информацията е публична, справките не струват скъпо и се пускат бързо. Няма ангажиране на огромен държавен ресурс и разход на средства. Второ – на тези, които не могат да обяснят и да докажат произхода на средства за закупуването на имотите, им се предоставя възможност да опитат строгостта на закона и всички предвидени мерки. Комисията Кушлев, отнемане на имуществото, запори и други. Трето – при тези случаи, в които е намерено несъответствие, се прави данъчна ревизия на физическото лице за последните 5 години. Четвърто – в случаите, в които има данни за доходите от незаконна дейност, се прави проверка на делата, които са разследвали тези съдии и прокурори, анализират се. Например, прокурорът Х е задържал многократно с мярка задържане под стража лица, които

след два-три месеца сам освобождава и им е сменил мярката на по-лека, засичат се адвокатите уговоркаджии на криминално проявените – те са винаги едни и същи имена.

Спази ли се този алгоритъм – свършено е с корупцията. Няма ли корумпирани магистрати, няма да има на кого да разчитат политици, бизнесмени, бандити и всеки, който е готов да си плати на Темида, за да си реши личен, частен въпрос. Това ще отсече от раз трите глави на ламята корупция, всичко ще утихне, държавата най-после ще си поеме дъх, българският народ ще се успокои, ще получи реална справедливост, а не виртуална, с каквато непрекъснато го хранят.

Големият въпрос е: щом е толкова лесно, защо никой досега не го е направил? И защо и сега никой не го прави? Защо? Нали е лесно? Корупцията е нещо, с което можем да се справим, стига някой да пожелае. Да не забравяме, че всеки корумпиран магистрат е зависим от бандита, политика, бизнесмена, адвоката, от всеки, който поне веднъж му е платил. Този магистрат може да взима пари, за да освобождава, но и да унищожи нечий конкурент, неприятел или несимпатичен съсед.

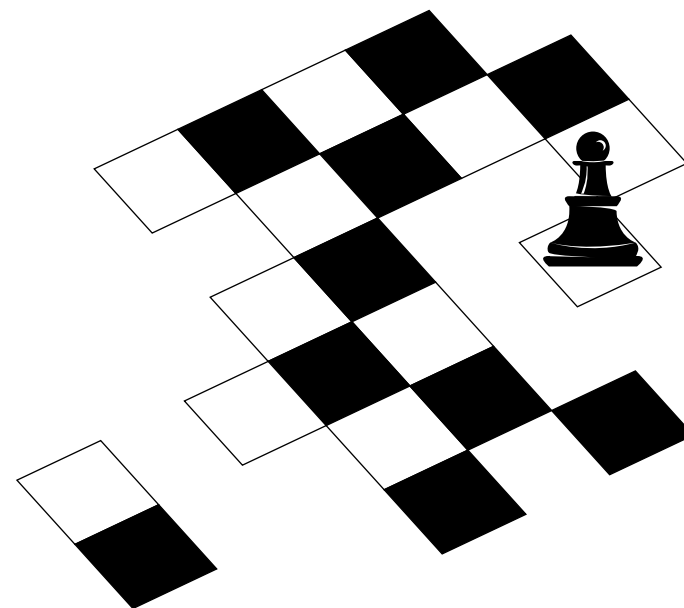
26 февруари 2011 г., 15:21

Кой контролира живота ни?

Съдба, карма, всичко е предназначено – познато усещане, но от кого е предопределено нашето развитие? Кой държи юздите на съдбите ни – който контролира дълга ни. Рано или късно решаваеш да си купиш кола, апартамент, лаптоп, телефон или каквото и да е, но нямаш необходимата сума в брой. Получаваеш кредит или ги взимаш на изплащане и се успокояваш. До момента, в който осъзнаеш, че животът ти е променен. Вече не можеш с лека ръка да напуснеш работата си, колкото и да ти е омразен шефът – дори забелязваш в себе си страстно желание да почистиш праха от обувките му. Кой контролира фирмата, в която работиш? Същата банка, която ти е „помогнала“, е ударила едно рамо и на работодателя ти. Например, за оборотни средства. Кой контролира държавата, в която живееш? И пак услужливата банка е раздала кредити на структуроопределящи предприятия. На всички нива и равнища, всичко се контролира от този, който ни е помогнал. Целта на банките е да контролират дълга, дълга на обикновения човек, фирми, предприятия, до цели държави. Хаос, безредици, войни, преврати, смени на правителства – всичко което предизвиква дълг е добре дошло. Който управлява и контролира дълга има всичко. Някой, разбира се, ще се похвали „нямам нито стотинка на кредит“ – честито! Само че пак те контролират. Държавата, в която живееш, е взела кредит и средата, в която работиш, създаваш семейство, разчиташ на светло бъдеще, – те са зависими от този, който държи дълга. Колкото и да се напъваш, си поставен в рамки. Развивай се колкото искаш, прави това, което ти е на сърце, но само между точките А и Б. А тези точки-ограничители са поставени от услужливия помощник. Добре, какво да правим? Какво можем? Можем да осъзнаем истината и поне да се опитаме да минимизираме щетите, т.е. да внимаваме помощта да не се превърне в мародерство.

5 април 2011 г., 21:52

Кукли на вериги

За истината и свободата

„Истината ще ни направи свободни“ – дали е така, коя истина и каква свобода? Нима в България има човек, който да не знае истината? Истината, че мизерстваме, че демокрацията е само трик, чрез който 200 човека станаха милионери, приватизирайки държавата. Истината, че българските градове са частна собственост на шайки разбойници, притежаващи собствени частни съдии, прокурори, полицаи, следователи, мутри, адвокати, журналисти – накратко, всичко необходимо за запазване на заграбеното. Истината, че в България няма образователна система, т.е. не създаваме бъдеще. Истината, че здравната система е пълна порнография. Кой не знае, че пенсионната система е подигравка? Кой не знае, че предаването „Оцеляване на предела“ е детска игра в сравнение с живота на 90% от българския народ, който 20 години оцелява извън предела на човешките възможности? Истината си я знаем, направи ли ни това знание свободни? Каква свобода? Свободата да умрем от глад или да напуснем България? Свободата на обречените? Свободата на роби в XXI век? Кое ни е свободното, като няма вече нищо българско? Шайките разбойници безнаказано обслужват интересите на чуждите държави. Знаем точно кои са българските чорбаджии, които ограбват и продават България. И имаме свободата да мълчим, свободата да търпим! Каква свобода? Чия свобода? За какво ни е такава свобода?

5 април 2011 г., 13:54

Разбойници

Много приказки се изговориха през последните 20 години за прехода, за приватизацията-кражба, за заменките, за фалитите на банките, за какво ли не. Обаче никой нищо не казва за приватизираните, за отдадените на концесия български градове. Никой нищо не казва, нито прави срещу шайката бандити, които успяха през последните 20 години да си приватизират цели градове. Държавата е абдикирала, върнали сме се в Средновековието, а може би още по-рано, във времената на градовете-държави. Реално няма никаква централна власт в градове като Бургас например, макар че ситуацията е аналогична във всеки български град. Местният феодал, управлявал 12 години, е събрал толкова много власт, че може да управлява следващите 12 години, без да е кмет. Боляринът си е изградил собствени структури – има си всичко – собствена полиция, свои следователи, прокурори, съдии. Има си клика от бизнесмени, т.е. хората, допуснати през годините да се правят на такива. Има си свои журналисти и адвокати. Има си, разбира се, и свой наместник, който да управлява държавата-град. На бургаския феодал наместникът е бивш милиционер. Той, разбира се, се е погрижил за своите мутри, не може държава без бандити. Никога нищо добро няма да очаква хората в България, докато държавата не си върне контрола върху градовете-държави. Това не става с поставянето на отделни личности, те бързо се продават, тях ги купуват, притискат, поставят в зависимост и те стават поредното име, което симулира, че прави нещо. Необходимо е да се почисти из основи всичко и на всички нива, няма друг начин. Да, тази задача изглежда невъзможна – това означава, че няма бъдеще за България. Точно поради това за 22 години 2 милиона българи избягаха от страната, без да вникват толкова дълбоко в нещата. Инстинктивно, а може би са си направили проста сметка, че нивото на

доходите на българските граждани ще се изравни с това на западните след сто години. И са се сетили, че надали ще успеят да дочакат светлото бъдеще. Хората искат да живеят нормално, да могат да отгледат децата си, нищо повече. Горката България, по-лошо е от турско робство. Разграбиха я, разграбват като за последно. След тях – потоп. Разрухата трябва да бъде спряна. Но няма кой да го направи. Унищожено е всичко, в това число и моралът на обществото. Не случайно „всички са маскири“. Липсата на вяра е удобна за грабителите. Ако случайно някой идеалист като последен мохикан се опита да направи каквото и да било срещу изградената стройна система, той бива унищожаван по всякакъв начин, изтриван, смачкван. Да не би да се прокрадне у хората надежда, че те могат да живеят по-добре в собствената си страна. Хората не трябва да имат надежда, вяра, те трябва да знаят, че това е положението и нищо друго не съществува. Почти като в комунизма – не те пускат да пътуваш на Запад, да не би да видиш, че има нещо друго. Че има и алтернатива. Роби в продължение на 45 години, роби и сега, още 22 години.

1 април 2011 г., 08:19

Робство

Във връзка със 138-годишнината от обесването на Васил Левски във всички български медии сякаш е обявено състезание. Всеки се изказва, пише, коментира. Това, което се набива на очи, е, че всички чакат да дойде, да се появи новият Левски и да ни освободи. Не чух и видях нито един, който да си помисли, че сам може да бъде този нов Левски. Никой не подозира, че във всеки един от нас има по един Левски, само трябва да го повика вътре в себе си. Вижда се, че и днес, 2011 г., българският народ мечтае, жадува за свобода, иска да бъде освободен. Нима все още сме роби? Кой е поробителят? От какво искаме да се отървем? Чии окови ни тежат? На първо място, веригата на собственото ни малодушие, менгемето, което стиска иначе големите ни и смели сърца и ги прави малки и страхливи. Първият поробител сме си самите ние, приели сме, че сме роби, смирили сме се, чакаме нещо да се случи, някой друг да го свърши. На тази благодатна почва съвсем естествено израстват родни чорбаджии, които тъпчат собствените си джобове, възползват се от поробителя вътре в нас и освобождават само и единствено себе си, а ние ги търпим. Траем си, мъкнем веригите на това двойно робство. Закономерно при народ, скован от страх, и управници-продажници се появява и възползва от ситуацията и външен поробител. Няма как да бъде иначе, исторически факт е, винаги е ставало така. Всяка чужда държава би се възползвала от услугите на българските боляри и техните стройно изградени корумпирани схеми и мрежи от зависимости. Така веригите стават три – българските чорбаджии, които сами си избираме, но не контролираме, в името на собственото си освобождение, разбирай обогатяване, продават народа си, продават българската държава и я поднасят на тепсия на чуждия поробител. Защо, след като толкова много тачим паметта на Левски, не обръщаме никакво внимание на

думите му „който ни е освободил, той ще ни пороби“? Защо не се отървем от тройното робство? Защото чакаме да се роди новият Левски. Напразно чакаме, той е тук във всеки един от нас, стига само да успеем да спрем да се страхуваме, да спрем да мълчим, да спрем да търпим собственото си малодушие. „Стига робство и тиранство!“ И аз това казвам, а ти, ще го кажеш ли? Хайде да го кажем всички заедно, силно да го изкрещим. И да послушаме – има ли ехо? Всеки един българин е Апостол на свободата. Какво толкова можем да загубим? Какво ще изгубим? Оковите си!

31 март 2011 г., 12:29

Правото на революция?

Ще цитирам чл. 95 от Наказателния кодекс на Република България:

„Който с цел да бъде съборена, подровена или отслабена властта в републиката участва в извършването на опит за преврат за насилствено завземане на властта в центъра или по места, или в бунт, или във въоръжено въстание, се наказва с лишаване от свобода от десет до двадесет години, с доживотен затвор или с доживотен затвор без замяна.“
Със сигурност подобен текст ще се намери сред законите на всяка една държава. Например Сърбия или Либия. От тази гледна точка всяко едно правителство си е в правото да преследва и потушава бунтове и въстания.

Питам се чисто хипотетично – ако някога някоя част от българските граждани се разбунтува и българското правителство, позовавайки се на този чл. 95, смаже протестите.

Дали чужди държави ще започнат военни действия срещу правителството?

Дали чужди армии ще бомбардират български военни бази и правителствени сгради с обяснението, че защитават българския народ от режима?

Изобщо ще назоват ли българското правителство режим?

Правейки аналогия с Ирак, Сърбия и Либия, би следвало да се очаква, че е възможно да се случи и в България. Веднага обаче идват още въпроси.

Какво става със суверенитета на една държава?

Излиза, че е само на книга. И още – а какво става с правото на хората да изразят недоволството си?

Достатъчно е което и да е улично недоволство да не бъде разрешено от официалните власти, за да попадне под ударите на чл. 95 и да бъде обявено за бунт или въстание. Въпрос на тълкуване. Сещам се и за още примери. Проблемите между ИРА и правителството на Великобритания, между баските и правителството на Испания, между чеченците и Русия. Никой не си и

помисля да нарече тези правителства режими, да не говорим за военни действия на чужди държави срещу тях. Напротив, бунтуващите се са квалифицирани като терористи и заклеят.

Отново чисто хипотетично – ако мюсюлманите в България изразят недоволство, ще се повтори ли сценарият от Косово?

А ако православни българи изразят недоволство, ще им обърне ли някой внимание? А ако български граждани, без да се делят по вяра или етнос, се вдигнат, какво ще стане? Какви ли ще са международните реакции? Аналогията не са правило. Така е. Пък и в България всичко е спокойно. Тук недоволни няма. Всичко ни е наред. В България има само унижени. Унижените нямат право на революция, чл. 95.

15 април 2011 г., 16:12

Бургаският цирк

Бургас. Ах, този град-държава, нещо се случва в него. Арестуваха шефа на Административния съд. Прехвърлил на майка си някакъв имот и се опитал да го продаде. Имало и фалшиви документи. Въпросът е попречил ли е той на някой или някой има нужда от неговото място? Защо си задавам този въпрос? Ами защото в Бургас има много съдии, прокурори, следователи, полицаи, държавни и общински чиновници, които би трябвало да са на една заплата. Но показват финансови възможности и заможност сякаш получават заплатите си от 1000 години. Много пъти съм писал колко е лесно да се провери имотното състояние на роднините им. И още – Бургас е малък град-държава, от затворен тип – тези, които трябва да знаят, знаят всичко за всеки с години назад. Обаче гарван гарвану око не вади. Спомням си – като малък ме водеха на циркови представления. Смеях се от сърце. И сега се смея, гледайки Бургаския цирк. Смехът ми е предизвикан от това, което знам за зависимостите в Бургас, и от това, че и много други хора знаят. И кукловодите, и куклите, дори част от публиката е в час как стават фокусите и циркаджалъците. Ах, този град-държава Бургас. Циркът продължава. Шоуто трябва да продължи.

1 април 2011 г., 13:19

Три вида правосъдие в България

Да, в България има три вида правосъдие. Първото засяга тези, които са откраднали два буркана турския и са получили 1-2 години ефективна присъда. Второто правосъдие засяга тези, срещу които се изпълнява частна поръчка, някой задължително трябва да бъде осъден. В този случай и прокурорите ще поискат 15-20 години ефективна присъда, и съдиите ще отсъдят горе-долу толкова. Нали поръчителят си е платил за услугата, защо държавните чиновници да не си докарат по нещо към заплатата. Третият вид правосъдие пак е, когато прокурори и съдии изпълняват частна поръчка, но за да оправдаят някого. Точно това трето правосъдие се наблюдава в делото срещу Христо Ковачки. Самите прокурори са поискали само 5 години лишаване от свобода при положение, че държавата пряко е ошетена със 16-17 милиона лева. Съдиите, забележете, признават за виновен Ковачки. Но му дават условна присъда. Какво илиза – ако откраднеш нещо за 200-300 лева, ще попаднеш в затвора за 2-3 години. А ако откраднеш 16-17 милиона лева от държавата България, нейните, държавните служители ще ти простят с условна присъда. При това и съдиите са доволни, и прокурорите са доволни. Това е само един пример за третия вид правосъдие в България. Ясно е, че, за да има само един вид правосъдие, трябва да си внесем прокурори и съдии от чужбина. На нашите никой няма да им разреши да бъдат независими. И те хранят семейства, и те са хора. Същото е и в политиката. За да има българска политика, насочена към добруването на българския народ, трябва да си внесем политици от чужбина. Звучи парадоксално, но е истина. А докато продължаваме да търпим самозабравилите се наглеци, ще има три вида правосъдие. Едно за отчитане на дейност, второ – за да натопиш когото трябва, и трето – за да извадиш когото трябва. И защо изобщо се разказват вицове за катаджиите, че били корумпирани, че заплатите не са им нужни, защото си докарват допълнителни доходи? А къде са вицове за българските магистрати или те имат имунитет срещу народния хумор? Можем да им се посмеем поне, не че им пука. Но смехът е здраве, поне здравето ще ни остане.

19 април 2011 г., 10:30

Кукли на вериги. Българските прокурори, съдии, следователи, полицаи?

Защо на вериги, а не на конци? Конците може да се скъсат и някоя кукла да прояви собствен живот. А веригите са направени така, че, докато е жива, куклата си остава кухо, безволево нещо. Да сте чули някой български прокурор, съдия, следовател, полицаи да стане и да разкаже това, което всички знаем или се досещаме за зависимостите, за начините, с които им слагат веригите, за ролите, които ги карат да изпълняват, за кукловодите? Не, и няма да чуем, по-скоро някоя кукла да получи масивен инфаркт, пътен инцидент или да бъде здраво натопена и дискредитирана до такава степен, че, каквото и да каже, всичко да се negliжира. И така, какво става зад кулисите? Първо, на всеки новичък актьор, за да попадне в системата, му е необходима връзка, протекция. Второ, вече влязъл в театралната трупа, всеки нов е прикрепен към наставник, пряк ръководител, висшестоящ, отговарящ за неговото кариерно развитие. И тук има два варианта. Този, който остане честен – ще му трябват години, за да се издигне. И обратно – куклата, която доброволно се е закачила на веригите, светкавично се издига и получава повишение. Например, полицаи става следовател, следовател – прокурор, районен прокурор – окръжен, и т.н., като за изкачване на следващото стъпало е достатъчно да се справят с един случай, поръчан от кукловода, тоест неговия наставник, пряк ръководител, който е минал през същия път. Всяка послушна кукла, издигайки се, става и кукловод. Но колкото и да расте, винаги си остава кукла. Най-добрите стават шефове на апелативен, окръжен, районен съд или прокуратура, тях ги избират носителите на ОСКАРИ от Висшия съдебен съвет. Носят

се легенди, че са достатъчни 7 гласа за такъв избор и си има твърда тарифа. Това е само единият вид зависимост, кариерният. Но това далеч не е достатъчно – за да има пълно спокойствие, се налага куклите да бъдат обвързани допълнително. Например на хомосексуална основа, или им се дават различни благайки като държавни и общински имоти на символични, промоционални цени. Техни роднини изненадващо бързо се замотват. Организиран се различни мероприятия като ловни излети, почивки и други подобни, обилно гарнирани с алкохол и проститутки. После се оказва, че някоя от куклите – кукловод от по-висш ранг, притежава частна видеотека със записи от тези дружески почивки. Има си и профилиране – едни са прикрепени към автокрадците, други – към наркотрафика и пласъорите, трети – към търговията с плът и проституцията, четвърти – към имотната мафия, и т.н. Системата е стройна, машината е добре смазана. Непрекъснато има нови попълнения от желаещи да влязат в театъра, наречен правоохранителна и правораздавателна системи. Разбира се, темата е много по-голяма и обширна. Така че допълнете всичко, което съм пропуснал. Или пък ще направя цяла поредица на тази тема, като във всеки материал ще отделям повече време и ще разглеждам по-конкретно взаимовръзките кукли-кукловоди. Освен това всяка театрална постановка си има и сценаристи, режисьори, продуценти и други творчески личности, които неуморно, по 24 часа в денонощие се грижат за родната култура. Пардон, за родното правоохраняване и правораздаване. Как сладко звучи, а? Те си се охраняват и си раздават правата, един на друг. Пазят се да не се окапят, да не си изцапат дрешките. Един на друг си забърсват потеклите лиги. Защото много, ама много е сладко да папкаш, като си наместник на Бога, нищо че си кукла на верига.

20 април 2011 г., 17:43

„Бургаско правосъдие“ ООД. Европейски шамар за Бургаското поръчково кривосъдие

На 19.04.2011 г. излезе новината, че за пореден път България е осъдена в Страсбург. След повече от 10 години двама журналисти – Катя Касабова и Божидар Божков, най-накрая получиха справедливост. И то от Европа, която ги оправдава и защитава срещу Бургаски съдии, които преди години са погазили всякакъв вид правни норми и са приложили специфичното Бургаско право. Осъдили са журналистите за това, че те са извадили на бял свят в свои публикации Бургаски далавери. Десет години ходене по мъките. Десет години битки срещу корумпирани Бургаски магистрати. Слава Богу, журналистите са издържали и са победили, което си е цяло чудо. Защото логиката на „Бургаско правосъдие“ ООД е проста и безпощадна – да си изпълнят поръчката, а пък дали след 10 години Европа ще поправи тяхната „грешка“ не ги вълнува. И най-важното – те, Бургаските магистрати, не носят никаква лична отговорност за нищо. Да не говорим за морална, ясно е, че не им пука, че унищожават хора. Те не носят никаква финансова или административна, какво остава за наказателна отговорност. А би трябвало. Редно е за техните безобразия да не плащат българските граждани – данъкоплатци, редно е те да не могат да упражняват повече тази професия, редно е да отговарят и в наказателен порядък и те самите да понесат строгостта на закона. Например за опит за убийство, защото какво е да знаеш, че ще унищожиш нечий живот и семейство и да го направиш с ясно съзнание. Ясно е, че докато те не започнат да носят персонална отговорност, Бургаското кривосъдие ще продължи да работи на пълна пара. В Бургас всеки властимащ може да си поръча когото и да било. И той да бъде смазан чрез държавната машина. Кога ще има

справедливост и за корумпираните магистрати, и за поръчителите? Кога ще се прекрати тази порнография, наречена Бургаско правосъдие? Кога Бургаското право ще престане да бъде упражнявано в този извратен стил поръчител-изпълнител-жертва? Докога куклите и кукловодите в Бургас ще колят и бесят когото и както си поискат? Защо трябва да чакаме справедливост от Европа? Ами ако жертвите не издържат, ами кой ще върне годините мъки на семействата на жертвите? Разбитите съдби? Защо тези престъпници не носят персонална отговорност? Кой може да изчисли нанесените щети на цялото общество заради обезверяването, заради подронването на Българската държавност? Крайно време е да се направят законодателни промени. Крайно време е да си понесат отговорността за всички разбити и унищожени съдби. Слава Богу, че сме в ЕС. Тук, в България, никога нищо не би се променило. Твърде силни са зависимостите между куклите и кукловодите. Слава Богу, че Бургаското правосъдие не е последна инстанция. Тези журналисти са светъл пример, че „Бургаско правосъдие“ ООД може да бъде победено. И ще бъде побеждавано! Борете се, търсете си правата – има видовден! В конкретния случай изпълнителите са ясни – две съдийки от „Бургаско правосъдие“ ООД. А кои са поръчителите? И за тях трябва да има видовден. Те не бива да остават скрити и безнаказани. Участниците в „Бургаско правосъдие“ ООД – и изпълнители, и поръчители – трябва да си получат заслуженото. Те не са над закона! Те не са заместници на Бога! Те не са последна инстанция. И слава Богу!

24 април 2011 г., 12:20

Приказка за лешоядите с добри сърца

Лешоядите се събират и му изкълват очите, разкъсват му плътта, парче по парче, изяждат го. След това се оригват и казват: тоя дори не беше вкусен, я да опитаме следващия.

И така, имало едно време един кмет, започнали при него всеки ден да идват разни хора с разни предложения. Всеки имал различни идеи, но едно било общото – всеки предлагал рушветче. Кметът с добро сърце помагал, помагал, взимал, взимал, но един ден при него дошъл чичко милиционер и му казва. Не си прав, кмете, не се прави така, като идват при теб хората, ти по-добре им казвай – я отидете при добрия чичко милиционер, и аз ще взимам от твое име и ще си делим, защото ти вече не можеш на рушветите, кога ще работиш, я виж как си се напрегнал. И започнали двамата другари да помагат на хората, единият ги препраща, другият взима рушветчетата и всичко си вървяло по мед и масло. Обаче апетитът идва с яденето и една вечер, след тежък трудов ден, изпълнен с много тежки моменти, тежки в буквалния смисъл (пачките пари тежат), двамата работохолици седнали да пият по една турска ракия. И от дума на дума си казали – защо ние двамата сме толкова пасивни, защо чакаме хората сами да идват при нас, дай да почнем да се оглеждаме, ние да потърсим хора, които имат нужда от нас да им помагаме. И започнали двамата юнаци да търсят, да намират и да помагат на хората. Намирали бизнесмени, на които бизнесът им натежавал и те им го взимали, да не се мъчат... Намирали хора с повечко пари и им помагали да се избавят от тази тежест. Трудили се неуморно, без почивен ден, толкова много хора с проблеми, а пък те с тези добри сърца не могли да гледат безучастно как хората се мъчат. Обаче работата станала толкова много, че се наложило пак да почнат да умуват юнаците как да се справят. И добрият чичко милиционер, понеже бил

високо интелигентен, казал. Я, кмете, да си привлечем в нашата дружина верни другари, които да ни помагат, че работата е много и не смегваме. Кметът добродушно се съгласил, нали всичко което правим, го правим за хората, казал той. Кажи какво си намислил? Ами какво, ще привлечем в нашата юнашка дружина мои авери милиционери, те пък ще докарат техни следователи и така нататък, прокурори, съдии и др. В крайна сметка, всеки ще помага с каквото може, важното е да има мир и разбирателство в града, нали за тяхното благо работим. Ти, кмете, ще дадеш някой и друг обект на когото трябва, някое и друго жилище и, изобщо ти си с голямо добро сърце, ще помагаш на хората. Полицайте, следователите, прокурорите и съдиите, нали са наши съграждани, трябва да им се помага. Те пък, когато се наложи, винаги ще защитават интересите на добрите хора, тоест нашите. Можеш да звънеш на някой големец в столицата да помогне с назначаването на наши момчета, където е необходимо. И така ще си работим спокойно и задружно, ще помагаме на хората, ще облекчаваме техните болки, да не мислят за бизнес, да не се притесняват за парите си. Хората трябва да са спокойни, има кой да мисли за техните пари, жени и деца, има кой да се грижи за тях. Нашата стоворна дружина ще им взема всичко. Те да си гледат живота, стига са се мъчили тия бедни хора. А пък най-уморените ще ги пращаме на почивка в ареста или в затвора. Речено-сторено, изпълнили юнаците всички задачи, които си поставили. Взели си даже и журналисти, нали добрината трябва да се популяризира. Нали хората трябва да знаят къде могат да бъдат комплексно обслужвани. И така работили дълги години, на много хора помогнали, много майки зараждали, много бащи от щастие не издържали и се самоубили. Ах, тези добри хора, с големи добри сърца. Няма свършване тяхната доброта. Безгранична е тяхната обич към хората, техните пари, жените им и децата им. И как беше, лешоядите се събират...

2 май 2011 г., 18:29

Държавата срещу Народа

На 18.05.2011 г. г-жа Маргарита Попова – министър на правосъдието, изрази ясно мнението си, че е против персоналната отговорност на прокурорите. Водещите на сутрешния блок в една от националните телевизии не разбраха защо. Изпаднаха в недоумение. Сигурно очакваха да чуят това, което всички български граждани знаят, че е крайно време всеки сам да носи отговорност за постъпките си. Единственият аргумент на г-жа Попова бе, че магистратите са представители на държавата?! Страхотна логика?! И така, представителите на държавата допускат персонални грешки или изпълняват частна поръчка, вследствие на което потърпевшият от техните действия осъжда България в Страсбург. И българските данъкоплатци плащат от джоба си тяхната грешка. Плащат им заплатите и премиите. А прокурорите и съдиите продължават да раздават кривосъдие, без да се притесняват от нищо. Уникална ситуация. Дори децата в България разбраха, че борбата срещу бетонираната корупция не трябва да се води само на думи. Ясно е, че борба няма. Инспекторат, МВР, ДАНС или някоя нова организация са безсилни. Практиката го доказва вече 22 години. В тези институции също работят представители на държавата. И да има някакви пориви за справедливост, винаги се намира по-високостоящ началник, който да натисне и прикрие всичко. По една проста причина – и те са част от „Българска корупция“ АД. Организираната престъпност и корупцията са в Държавата. Основните им стълбове са прокурори и съдии. На тях се крепи цялата сладка, безнаказана и недосегаема схема на лично обогатяване за сметка на разграбената и съсипана България. Моралните ценности в обществото са подменени изцяло. Всеки, който има пари и власт, може да си купи свой личен представител на държавата. Какво да се направи? Решение има, трябва да се проведе референдум, да се

направи подписка, необходимо е ние, българските граждани, да поискаме законодателна промяна с ясна цел – всеки български магистрат да носи персонална отговорност. Но не само да плати от джоба си сумата, определена в Европейския съд, а и да му се отнемат правата. Да му се забрани да бъде представител на държавата. Защото парите няма да ги уплашат, те изкарват много повече, а и делата се точат поне 10 години. През това време той е натрупал пари, коли, имоти и е съсипал Бог знае колко човешки съдби. Идват избори, интересно е коя партия ще се нагърби с тази задача. Но не със симулации, а с истински дела и енергия нещата да се променят. Не го ли направят, е ясно, че положението ги устройва и само искат да се докопат до баницата. Да си купят акции от „Българска корупция“ АД. Беззаконията на представителите на държавата от „Българско кривосъдие“ ДНБ (дружество с неограничена безотговорност) трябва да се прекратят. Знаем как да го направим. И ясно ще си проличи кой от кои е. От отбора на неотговорните, безгрижни, супернагли представители на държавата или от отбора на обезверените, измъчени и съсипани български граждани. ВРЕМЕ Е НАРОДЪТ ДА СЕ САМОСЕЗИРА!

21 май 2011 г., 00:36

Договореният мач

Годината е 2011, идват избори, местни и президентски. Волен Сидеров съска срещу ГЕРБ, негодува, размахва заканително юмручета. Годината е 2009, идват избори, парламентарни. Сидеров размазва словесно ГЕРБ, обижда и нарича Бойко Борисов с всякакви нелицеприятни думички. Такива, че никой, който поне малко има чувство за собствено достойнство и чест, не би простил. Става чудо, парламентарните избори отминават. Бойко прощава, а Волен започва да мяучи. Да величае и ласкае този, когото до вчера е оплювал. Малко по-рано от устата на неуморния оратор се сипе огън и жупел срещу тройната коалиция на Станишев, Сакскобургготски и Доган (тримата българи). Връщаме се в 2011 г., изцепките на бореца Сидеров предизборно се усилват. Ясна работа, събира си елECTORАТА. Гласоподавателите трябва да си припомнят образа на бореца за правдини. Леко се е позацапал от подмазване. Стига хронология. Малко въпроси. Кой български гражданин би си позволил да нахлуе с агитката си в редакцията на вестниците 24 часа и Труд, да заплашва и показва мускули, да повтори набега, но вече в сградата на съда? На кой български политик, след като е толкова страшен и опасен за правителства, в които е и хлябът, и ножът, няма да му се случи нищо? Освен симулации, че ще му се потърси отговорност за това или онова прегрешение (насаждане на расова, етническа и верска омраза, склоняване към лъжесвидетелстване). Какво става? Какво да става? Това което е, това е истината. Мачът е договорен и то отдавна. Допълнителни въпроси. Дали договореният мач е дело само на играчите на терена? Или зад тях стои треньор – български гражданин? А кой притежава треньора и отбора, дали не е някоя чужда ръка? Често срещано явление във футбола. Кой управлява българските играчи политици? Кой им казва кого, къде

и как да фаулират? И още – възможно ли е случката пред джамията в София и срамотата в БНР да е разузнаване по време на боя? Да се пробва реакцията на обществото? Възможно ли е чуждестранният собственик на треньора и сборния отбор от български политици от различни партии да има по-дългосрочни планове за българското първенство? Какви са плановите? Няма да ви отнемам удоволствието да потърсите отговорите сами. Ще напиша правилните отговори в следващ материал. Приятно забавление.

24 май 2011 г., 20:58

Милиционер, кмет и Господ

Хубава лятна вечер, седят си нашите стари познати – милиционерът и кметът, пийват и си бърбят. Милиционерът посрбва турска анасонлийка, а кметът си налива от една каничка добре охладено бяло винце с нарязани парченца плодове. Мезват по мъничко юнаците и си припомнят какви подвизи са вършили. Как са помагали на хората. Как са се грижили за бизнеса им, за жените и децата им. Унесени в сладки приказки, не забелязали как на тяхната маса седнал Господ. Ти пък кой си? Попитали го те. Не ме ли познахте? – отвърнал им Той. Спогледали се другарите и му викат – няма значение кой си, каквото и да искаш, парите ги даваш напред. Аз съм Господ. Втрепили се другарите, навели се един към друг и милиционерът казва на кмета. Ей на тоя, ако може да му откраднем бизнеса, колко ли паркинги и гаражи ще има? Ами градинки и паркове?, мдаа, ще падне озеленяване, добавил кметът. Ще трябва да направим още наши фирми за асфалтиране, няма да смогнем. Виж какво, ще дам задача на нашите момчета полицаи, следователи, прокурори, съдии, ще му скроим нещо. Размечтали се юнаците, вдигнали глави и гледат – пак са сами на масата. Викнали келнера и го питат. Абе ти не видя ли, имаше един тук с нас – къде се дяна? Тръгна си и каза да ви дам сметката, заповядайте. Ситни капчици пот избиха по челата на другарите. Погледнаха сметката и милиционерът казва на кмета. Спокойно, ще намерим някой баламурник да я плати. /следва продължение/

5 юни 2011 г., 10:25

Истинска история или плюни ме, за да те плюна

Зад високи стени, скрити от хорските погледи, в китно дворче от няколко декара, под навеса на хладинка си седят десетина приятели. Дългата маса е отрупана с чаши, бутилки, мезета. Жега, приятелите се охлаждат с ракийка, мастичка, биричка, уискита, винца. Безалкохолните са ледени. Няма музика, няма жени. Приятелите си говорят. Жегата е предизборна. Около масата са се събрали първенци – представители на различни партии. От ГЕРБ, БСП, ДПС, АТАКА, НДСВ, СДС, ДСБ и др. Има и (независими) представители на организации с нестопанска цел, еколози, знаменитости, които не са обвързани политически. Приятелите не си говорят за футбол, те подготвят медийните си изяви, правят графици. Чувам – аз утре ще отида в телевизията (х) и ще те обвиня, че си откраднал знаеш какво, това дете ти го вадя всеки път. Ти след два дни ще отидеш за право на отговор и ще ми го върнеш, че аз съм крадец... – Заслушах се в други двама. – Стига бе, стига с тия фесове и фашисти, изтърка се, дай да измислим нещо ново. – В единия край на масата се водеше дружески спор, като приятелите уточняваха думичките, с които да се наричат един друг в някакъв вестник, щели да дават интервюта. Вариантите бяха – боклук, мърша, пияница, кретен, малоумник, дегенерат. Последната им се стори тежка, нямало да я разберат хората, замениха я с педераст. Други двама си обясняваха как трябва единият да даде публично обещание, че, ако гласуват за него, той ще осъди втория за далаверите му. Това с обещанията се хареса на седналите до тях и те решиха, че ще се кълнат да оправят това, да построят онова, договориха се и за крайните срокове за изпълнение на обещанията. Ей така, между две отпивания. – Слушах, слушах и не издържах, вдигнах един тост за приятелството и ги питам – да няма скрита камера, какъв е тоя цирк? Най-авторитетният мезна, пийна и ми казва. – Ти какво искаш – да кажем на електората, че сме приятели? Хората гласуват, за да се мразим, да се плюем, да обещаваме. Това им харесва, нали трябва да ги мобилизираме, да си съберем гласовете. Омразата ги разделя и едновременно с това ги сплотява, обаче всеки в своя отбор. Айде, пий и се учи. – Изтрезнях.

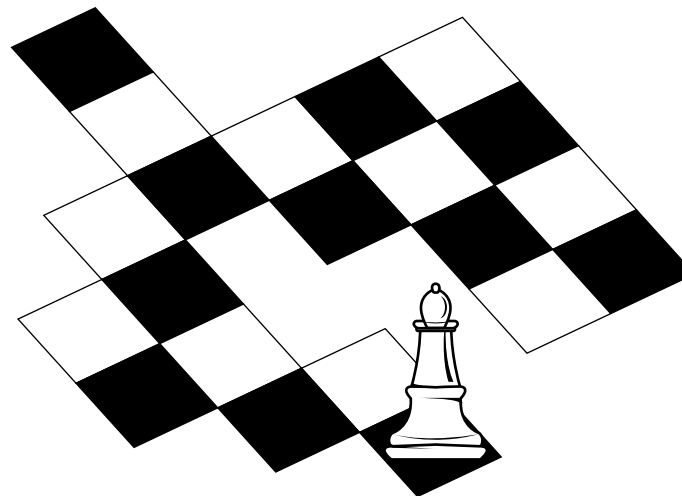
23 май 2011 г., 17:56

Саможертвата на Ботев, за какво и за кого?

За какво Ботев е дал живота си? За свободата на България, за нейното свободно и щастливо бъдеще. За кого? За всеки български гражданин, за щастието на всяко българско семейство. Ако беше Ботев сред нас, как ли ще оцени саможертвата си? Свободна ли е България? Държава, на която други държави й диктуват и казват какво може и какво не може да прави. Изцяло зависима от чужди сили, икономически и политически. България, задушена от здравата енергийна прегръдка, изсмукана от чужди банки – кърлеж, който е станал по-голям от тялото, което смуче. Държава без армия, но с огромен репресивен апарат. Има нещо сбъркано в свободата ни. Обаче по въпроса за щастието на българите нещата са по-добре. Има щастливи българи и не са малко. Тези, които магически приватизираха заводи, фабрики, хотели и за една нощ се превърнаха в милионери. Огромната армия от корумпирани държавни служители, които са на заплата и си докарват по стотина и повече заплати допълнително, продавайки служебното си положение, държавни интереси или просто парчета България. Щастливи са и българските политици. Защитават неуморно личните си интереси и трупат благинки. Ех, Ботев, Ботев, виждаш ли, не е напразна саможертвата ти. Свободата е малко куца, прилича на модернизирано робство, но пък щастливи българи има. Е, няколкото милиона хора, които не знаят с какво да нахранят децата си, и тези, дето им е по-евтино да умрат, отколкото да се лекуват, сигурно и те са щастливи, само дето не им личи много. Но ти нали даде живота си за щастието на всички. На едните, свободни и щастливи да крадат, да смучат, да разграбват България. И на другите, прокудени по чужди краища от бедността или останали в България заради бедността. И те са свободни и щастливи, нищо че са гладни, обезверени и унижени.

3 юни 2011 г., 13:27

Абсургистан

Автоцензура

По данни на организацията „Репортери без граници“, България е на 70-то място по свобода на медиите, т.е. като страните от Третия свят. Какво стана със собственото ни самодоволно хвалене, че нашите медии вече са свободни и могат да се похвалят, което правят непрекъснато (някои от тях), със завидна степен на свобода на словото – нали уж според собствената ни преценка ние сме достатъчно свободни? Защо ни оценяват като страна от Третия свят? Защо казват, че положението през последните 3 години става все по-лошо, т.е. все по-малко свобода на словото? Какво излиза? Ние си мислим, че сме големи, а на нас ни казват – малки сте, много сте малки, направо сте недоразвити. Защо сме на 70-то място и защо става по-лошо? Кой не допуска в българските медии свободно да се дискутират неудобни теми? Кой? Никой! В България медиите сами се контролират – автоцензура. Собственици, главни редактори, журналисти сами се пазят да не обидят някой големец – властимащ, да не засегнат интереси на силните на деня. Българските медии действат като сапъори – много внимателно преценяват ситуацията, прекрасно знаят за какво може и за какво не бива да се пише. Дори не е нужно да им се подсказва, те знаят, че това е пряко свързано с финансовото им преживяване. Някои от медиите в България дори са успели да заблудят сами себе си. Така пишат и отразяват „неудобни теми“, че вместо да „извадят очи“, „изписват вежди“. Достигнали са необичайно високи нива на лицемерие. Кой пречи на техните „разследващи“ журналисти да пуснат справки за имотното състояние на държавни и общински служители, които би трябвало да са на една заплата. Разбира се, справката трябва да е и за техни роднини. Малко справки, евтино и бързо, и с корупцията е свършено. Кой им пречи? Никой. Сами не искат да го направят, твърде е опасно, а може и да не са се сетили. Нали са много заети с велики случаи, къде-къде по-важни случаи на всевъзможни теми за симулиране на силна журналистическа ангажираност и съпричастност. Пълни глупости, това е автоцензура – сам да не пишеш за това, което плаче, крещи да бъде описано. Засега сме на 70-то място, засега.

28 февруари 2011 г., 17:40

Абсурдистан и здравната система

От много години не ми се беше налагало да ходя по болници и лекари, плащах си здравните осигуровки и не съм мислил какво става с човек, който има необходимост от преглед при лекар и лечение. Днес, 31.01.2011 г., разбрах какво се случва по себе си – попаднах в страната Абсурдистан.

И така – здравноосигурен съм, но не мога да отида сам в която и да е болница и да ме прегледат, да ми направят изследвания и да ме лекуват. Оказа се, че това зависи от една бюрократична приумица, наречена направление. Направлението трябва да ми го даде личният лекар. Следващата изненада беше, че тези бележки се дават само от първо до седмо число на месеца и ме предупредиха, че можело и да не стигнат.

Блокирах, не можех да усвоя получената информация – как така плащам здравни осигуровки години наред, без да съм ползвал здравни услуги, но когато ми се налага, се оказва, че е нужно да се разболея задължително между първо и седмо число на месеца?

Защо ми се отнема правото да боледувам през останалите 23 дни от месеца?

Защо не мога да отида когато ми е необходимо и където поискам да се прегледам и лекувам? Защо животът ми зависи от направление?

За капак на всичко разбрах, че личният ми лекар не може да даде повече от две направления при различни специалисти, или, иначе казано, трябва да си избирам кое да си лекувам – сърцето, очите, язвата, белите дробове, и кое да не лекувам.

Безумието е пълно – разбрах, че или трябва да си платя, или пак чрез връзки и рушвети да се боря за заветните направления. Загледах се в личната си карта, най-отгоре има надпис, гледах, вирах се и някак си думите Република България се размиха, избледняха и се появи надписът Република Абсурдистан.

25 февруари 2011 г., 16:55

Вярвания

Преди хиляди години хората са вярвали, че Земята е плоска. До 16 век са вярвали, че ние сме центърът на Вселената. Вече никой не вярва в тези неща. Всички си знаем, че Земята е кръгла и ние сме далечна провинция в необятния космос. Защо така естествено приемаме тези нови вярвания? Да не би ние лично да сме били космически туристи, та можахме с очите си да се убедим? Надали, но сме сигурни също толкова, колкото и предците ни са били сигурни в техните си схващания. Науката? Ха, да не би всички да сме служители в БАН? Явно сме повярвали в „рекламата“ на научните твърдения. Реклама, поднесена ни в учебниците, книгите, средствата за масова информация; реклама, поднесена така, че никой по никакъв начин вече не се съмнява. Знаем си, че е така и толкова. Добре, нека си представим какво би станало, ако използваме тази могъща сила, за да повярваме, че ние, българите, можем да живеем по-добре? Ей така – да сме твърдо убедени, да си знаем, че нашият по-добър живот зависи само и единствено от нас. Да сме сигурни, че няма кой да чакаме да ни „оправи“, а сами трябва да ковим съдбата си. Представете си информационното пространство около нас – тотално запълнено от личната ни отговорност за това, че силата е в нас самите. Колко билборда ни подтикват да си купим разни важни неща, като алкохол, цигари, чорапогащи, червила и други подобни? Колко билборда ни подсещат за гражданските ни права и отговорности? Звучи ви утопично? Точно толкова, колкото и идеята преди хиляди години, че Земята е кръгла. Може да са ни нужни много години, но кога ще започнем? Кога ще направим първите крачки в правилната посока? Кога ще се сетим за мощта на рекламата? Но не за да продадем поредния боклук, а за да стане модерно да бъдем отговорни за себе си и децата си.

10 април 2011 г., 04:28

Образование или национално самоубийство

Образование. Какво означава тази дума? Какво е значението ѝ? Каква е истинската тежест на тази дума? Дали е достатъчно децата ни да се научат да пишат и да знаят колко прави 2 плюс 2? За общество, което си е поставило за цел да създава роби, може би е достатъчно. За народ, изпаднал в летаргия, в безверие и бездушие, сигурно е нормално. За нация, която е отговорна и иска да има бъдеще, е катастрофа. Образованието е по-важно от военната мощ, по-важно е от икономическото моментно състояние на държавата. Качествената образователна система е базата, основата върху която може да се построи всичко останало. Образование – това не е само да си грамотен, да пишеш без грешки и да получиш диплома, която ще ти даде възможност да станеш общ работник, наркодилър или проститутка. Преди всичко то е възпитание. Това са годините, в които би трябвало да се формира чувството за отговорност, самодисциплина, уважение към себе си и обществото като цяло. Това е единствената възможност да се положат здрави основи и да се изкове правилният, успешният път на развитие на нацията. Колкото и да се стараем във всички други сфери да подобрим нещата, никога няма да успеем. С развален генофонд България винаги ще мизерства, винаги ще е на опашката. Кои са основните грешки, кои са причините за самоубийство като нация? Ако пропусна нещо, ви моля да го добавите. И така:

/1/ Мотивацията на учителите. Мизерната заплата, те също хранят семейства, с какво да ги нахранят? Трябва да получават заплати, които да им дават възможност да чувстват, че трудът им е оценен и да нямат елементарни битови проблеми.

/2/ Авторитетът им. Зная за безброй организации за защита на детето, ако се накърнят някои негови права. Но е абсолютно пагубно и неправилно да се връзват

ръцете на учител, който трябва да бъде стожер и възпитател, но не може да направи абсолютно нищо срещу дете, което го псува публично, пуши в час, държи се арогантно, не спазва установените правила. Учителите се превръщат в изтривалки. А лошият пример е заразителен, още повече когато е безнаказан. В природата на децата е да пробват докъде стига прагът на търпимост у възрастните. Слободията трябва да се прекрати. Учителите не трябва да се чувстват застрашени от родители, организации, медии и др. Нетърпимостта трябва да е в обратна посока. Срещу анархията и нарушаването на доброто поведение. Учителите трябва да знаят, че са защитени, за да могат да възпитават.

/3/ Родителски контрол и семейно възпитание. Не може родители да показват незаинтересованост и безхаберие дали детето им бяга от часове, дали ще повтаря годината заради несправяне с материала и да решават проблема с почерпка. Отговорността на родители и учители е взаимосвързана. И стига с оправданията, че нямат време, защото изкарват пари за прехрана. Както възпитах децата си, те така ще възпитат своите.

/4/ Обща отговорност, отговорност на цялото общество. Не може да гледаш малко дете с цигара в уста и да не му направиш забележка. Да виждаш как се бият деца по улиците и да се правиш, че не те засяга. Засяга те, при това пряко. Утре това дете ще порасне, ти ще си пенсионер и същото пораснало дете може да те прасне с камък по главата, за да ти вземе 5-те лева в джоба. Всички сме отговорни за своето утре. Бъдещето ни зависи изцяло само от нас. Всеки ден възпитавайки децата си, създаваме бъдещето си. Каквото сме посяли, това ще пожънем. За всичко си има причина и тя е само в нас самите. Образование – това не е просто дума без смисъл, това е основата на всичко. И на личното ни щастие, и на социално-икономическото ни развитие. И най-простичко казано – ще ни има ли като народ или сами ще си отрежем корените.

13 април 2011 г., 02:04

БСП се готви за избори?! А дали е така?

Гледах първомайския митинг-протест на БСП под надслов „Ден на труда, ден на гнева“. Гледах, слушах изказванията на обикновените граждани, поканени и допуснати до трибуната сред големците. Хората от различни съсловни групи бяха искрени, изказаха си болката. Прави са, че така не може да се живее. В мизерия и недоимък, без доходи или с подаяния. Без перспектива, без бъдеще. Да не говорим, че и настоящето никакво го няма. Да, те са прави! Но също така гледах и слушах вождовете на БСП. Чух техните лозунги „оставка“, „победа“ и други подобни бойни призови. Зададох си няколко въпроса. Партийните олигарси вярват ли си? Ако поне те си вярват, някак не им личи. Беше фалшиво и като излъчване, и като послание, просто си личеше, че вождовете не са искрени, не им идва от сърцето. Към това добавям и неоспоримия факт, че на миналите парламентарни избори БСП и тъй наречената Коалиция за България (всъщност други леви партии реално няма – не се различават по нищо от БСП, но това е друга тема) предадоха властта. Вождовете им отправяха великите си послания по събори и седянки, но на самите избори не си помръднаха и малкия пръст, за да мобилизират колкото се може повече гласове. Напротив, изиграха изборите икономично, точно премерено кой от тях трябва да стане депутат и толкова. Нито стотинка повече, нито грам усилие не беше изразходвано. БСП не искаше победата! Защо? Дали е договорка под масата следващият да подържи горещите картофи, или хитра преценка, че, който и да е на власт, ще се провали, а те ще се върнат на бял кон, или нещо трето, няма значение. Въпросът е, че и тогава викаха „победа“, но не я искаха. Излъгаха собствените си гласоподаватели, членове и симпатизанти, не ги активираха, не ги поведоха към изборните урни.

Оставиха ги да висят във въздуха. А сега идват местни и президентски избори. И няма как да не се запитам искат ли я тая „победа“ предводителите на левицата (левица, водена от олигарси) или пак ще излъжат хората? Време ли е да се връщат на власт? Или ще пооставят още малко друг да обере негативите, а те да изиграят ролята на поредния спасител? Това се питам – искат ли БСП властта?

5 май 2011 г., 17:10

Скандалът в НОИ. Върхът на айсберга. Какво не знаем или не ни казват?

Какво е Национален Осигурителен Институт? Със сигурност не е учебно заведение, това е торба, в която всеки месец се събират милиони левове и стратегически важна информация. Накратко – финансов и информационен трезор. Азбучна истина е, че при управлението на подобни институции не трябва да има публични сътресения и вреден шум. Какво се случва? Управляващите от партия ГЕРБ назначиха Христина Митрева за шеф на НОИ. След това многократно я подканяха да си подаде оставката. Тя отказваше със завидна упоритост. Последва нова изненада – г-жа Митрева се съгласи да напусне поста. Аргументите на тези, които я назначиха с лекота и махнаха с усилия, са, че тя е в пенсионна възраст и недостатъчно доброто управление на НОИ. В същото време ѝ благодариха за свършената работа?! Странно и любопитно. Какви са оскъдните факти, които чрез медиите достигнаха до българските граждани? Чу се, че приходите от осигурителни вноски са намалели със 100 милиона лева, а към края на годината общият дефицит ще надскочи 250 милиона лева. От това става ясно, че има проблеми със събирането на осигурителните вноски. За причините можем само да гадаем – икономическа и финансова криза, липсата на работа и каквито и да било доходи, лошо управление, сбъркана методология или други неизвестни за нас простосмъртните факти. Това, което знаем със сигурност, е, че държавата няма пари и има остра необходимост да ги намери отнякъде. Няма да спекулирам със слуховете, че всяко правителство ползва НОИ, за да запушва дупки. И без това всички се кълнат, че това е невъзможно и никога не е правено. Но така или иначе ситуацията е странна.

Ето още един парадоксален и трудно обясним момент. От една страна, пари няма, има проблеми със събирането на осигурителните вноски, тоест всяка стотинка е важна, и в същото време от НОИ изхвърлят, отказват милиони, дори може да се наложи да ги връщат?! От години временно пребиваващите чужденци в България също плащат осигурителни вноски (здравни). Става въпрос за много милиони левове, внесени от хора със смесени бракове, чужденци закупили недвижим имот, чуждестранни работници, собственици на фирми и развиващи бизнес, последните дават работа и плащат осигуровките и на много български граждани. Всички те продължават да внасят осигуровките си. Но от края на април са извадени от системата на НОИ. Това ще го разберат, когато отидат на лекар и не ги открият в компютъра, а междувременно ще продължат да внасят вноски. Вече има здравноосигурени, които са открили, че са извадени от системата. На въпросите защо и какво става с вече внесените от тях пари, ще им ги върнат ли, от НОИ не им дават точни, ясни и еднозначни обяснения, само констатира факти. Да, до април сте били в системата, но вече не сте, значи нямате право! Възникват няколко въпроса. На държавата не ѝ ли трябва пари? На какво основание са се променили нещата през месец април? Ще върнат ли парите на хората? Каква е ползата за държавата? Защо промяната се е извършила тихомълком? Има въпрос и от морална гледна точка – какво става с бременните съпруги (чужденки) на български граждани, които до шестия месец от бременността си са били осигурени, а вече не са? Има нещо мътно в НОИ. Какво ли се крие в тези две трети от айсберга, които не виждаме?

18 май 2011 г., 21:30

Гении от четири министерства мъдрят закон за задълженията на родителите

Който и да попитаме от българските управници какво мисли за демографската криза в България, отговорът е един и същ. Плачене, че се раждат все по-малко българчета, и големи обещания и уверения как те, народните любимци, ще направят чудеса, за да подобрят положението. Как Те ще се погрижат за нацията.

Вярно е, че благодарение на загрижеността на българските чорбаджии през последните 22 години съвсем скоро ще ни впишат в Червената книга като изчезващ вид. Последната им гениална загриженост е да вкарат задълженията на родителите в специален закон. Четири министерства и армия от държавни чиновници работят по това велико дело. Колко ли пари ще бъдат похарчени? При това наши пари, на родителите, които им плащаме заплатите на мислителите. Те, българските грижовници, ще кажат – такъв закон има във всички европейски държави. Сигурно е така, но там първо са се погрижили за основното – да създадат условия да има родители, и след това създават закони за техните задължения. Любопитно ми е в този български закон ще бъдат ли включени някои главни родителски функции? Да нахранят децата си, да ги облекат, изучат, да се грижат за физическото и психическото им здраве. Въпросът е как да стане всичко това? Безработните родители могат ли да спазват задълженията си, или пък тези, които получават подаяния, наречени заплати, които не стигат за месечните сметки, да не говорим за гледане на деца. Жълтите стотинки с гордото име „детски“ стигат за три дни, а останалите 27 дни от месеца? А откъде да вземе 80 лева бременна жена, която иска да види на

видеозон дали със сърцето на детето всичко е наред? Много, много примери има за „грижовното“ отношение на българските чорбаджии към деца и родители. Но Те, управниците, не са ли също в ролята на „родители“ към българските граждани? Къде е законът за техните задължения? Е, грижите им основно са да получават заплати и да въртят далавери. Те нямат проблеми с отглеждането на децата си. Нахранени са, учат в чужбина, като завършат образованието си ги чака сладка държавна служба. Затова предлагам към този нов закон да бъде добавено, че той се отнася само до задълженията на родители български властимаши. В противен случай още с влизането му в сила всички нормални български родители ще се окажат престъпници. А кой знае, може и това да е целта. Повече лоши, повече парички за полицаи, следователи, прокурори, съдии, накратко – за стълбовете, на които се опират нашите „родители“ на нацията. Великите български изедници.

15 юни 2011 г., 18:42

Кой уби осемте човека на магистрала Тракия?

Кой уби осемте човека на магистрала Тракия?

На 15.06.2011 г. на магистрала Тракия се преобърна автобус. Осем души загинаха, 20 са ранени. Суха статистика. Мир на праха на загиналите, неизлечима болка за техните близки. Кой ги уби? Кой е виновен? Уволниха целия началнически екип на ДАИ София и Бургас. Защо не ги уволниха преди смъртта на хората? А кой ще уволни техните началници? Или те не са знаели това, което всички знаем. Във всеки български град регионалните звена на ДАИ взимат рушвети, за да допускат на пътя автобуси и камиони убийци. И все пак кой уби хората? Кой е убиецът? КОРУПЦИЯТА, всички правителства и народни представители, ето кой е виновен. Защо такси, което вози четири човека, не може да бъде по-старо от 10 години, а автобус на 20 години с 50 човека се движи по пътищата? Защо в парламента не се е приело това ограничение? Кой е получил подкупите, за да не се приеме? Кой ги е дал е ясно, собствениците на най-големите фирми превозвачи. Ще бъдат ли наказани тези депутати, които са отхвърлили предложението, което можеше да спаси не само тези 8 живота, но и много други, да не припомням подобни мрачни трагедии. Виновните са депутати, министри, правителства, партии, всички, които са допуснали България да бъде управлявана от една единствена сила – КОРУПЦИЯТА. В тази държава човешкият живот няма цена, важното е размерът на подкупа. Отвратително лицемерно е, че ще се пошуми 3-4 дни, ще се извадят заключения, че някой на възможно най-ниското стъпало трябва да обере пешкира, и после всичко ще си продължи по старому. До следващата трагедия. И още, траурът за 8-те жертви ще отмине, но защо не сме в постоянен траур? Всеки ден умират хора по същата причина-корупция. Скапаната здравна система, гладът, мизерията,

липсата на перспектива – това са само децата, родени от консумацията на брака между българските управници и тяхната палава любовница корупция. Да живееш в нашата държава е мисия невъзможна. Да умреш е лесно, това е всекидневие. Траурът не трябва да бъде 1 ден, той трябва да е перманентен, докато народният гняв не измете убийците!

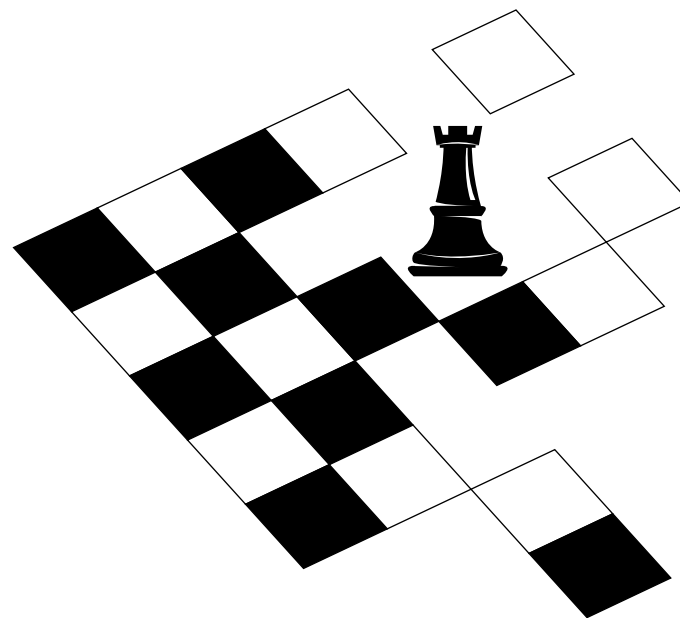
16 юни 2011 г., 21:58

Луда краставица

Гледам страховити кадри по телевизията, колко било опасно да ядем краставици, домати, салати. С една дума – зеленчуци, но краставицата била най-страшна. Гледам и няма как да не си спомня „лудата крава“, истерията колко е опасно да се яде телешко, говеждо и карантия. След това подобна смъртоносна опасност се появи от пилетата и яйцата. И свинското месо ни нападна. Освен шока и страха в потребителите, пострадаха и производителите на смъртоносните продукти. Получи се окрупняване на производството, дребните и средни фирми не могат да издържат на срива на цените и на тоталния масов отказ да се купува продукцията им. Хиляди хора останаха без работа. Фармацевтичните компании отчитат печалби и правят пари, много пари. Всичко това го знаем, нищо ново. Но няма как да не забележа, че има цикличност, има закономерност. Не е случайно, че опасността винаги идва от продукт, който се консумира от стотици милиони хора по света. Възможно най-масово потребяваните говеждо, телешко, карантия, пилешко, яйца, свинско, а сега и зеленчуците. Кой знае защо по-малко търсените меса от зайци, щрауси, кенгуру и др. не са в списъка на опасните за човечеството. Наблюдавам развитието на параноите и си задавам въпроса какво следва, какво остана? След месото и зеленчуците, кое е наред? Кой масово потребяван продукт ще се превърне в поредната заплаха? Рибата, хлябът, картофите, водата? Добре, че въздухът е безплатен. И още, жертвите от всички „луди“ меса и зеленчуци са 20-200-2000 в световен мащаб. А всеки ден умират стотици хиляди хора от грип или от автомобилни катастрофи. Но от колите не ни е страх. Не спираме да ги ползваме, въпреки че няма абсолютно никаква гаранция, че ще стигнеш жив и здрав там, закъдето си тръгнал. Какво излиза, медиите също участват в това – от кое да ни е страх и от кое може да си умираме, без да се страхуваме. Защо се получава така, опитни зайчета ли сме, кой си играе с нас и защо? Едно знам със сигурност, няма случайни неща. За всичко си има причина. Е, и аз имам причина да си направя салата – ракията е студена.

6 юни 2011 г., 10:38

Чисто сърце

Чисто сърце

Взимам една консерва – не отворена. На етикета ѝ пише пастет „Апетит“, „Русенско-варено“ или нещо подобно. Цената ѝ е, да кажем, 2 лв. Отлепям етикета и на същото място залепям друг, изписан например на френски, на който пише, че това е консерва от супер редки деликатесни миди от не знам къде си. Цената е 22 лв. И с хората е така – сам си слагаш или някой друг ти слага етикета колко струваш, какво си. А кой знае отвътре наистина какво си? Само когато наистина си опитал, когато си живял с този човек, можеш да кажеш какво има в него – стриди или русенско-варено. Другият начин е чисто сърце. Житейските грижи натежават над сърцата ви и почвата да виждате не толкова ясно. Затова пазете сърцата си чисти. Както всеки ден се събира прах по мебелите и вие я чистите (ако ви прави впечатление), така внимавайте да не се събират нечистотии в сърцата ви. Човек се отпуска, ежедневните „важни“ неща го поглъщат и той става сляп. Не с очите си – със сърцето си ослепява. Защо ви е чисто сърце? Защото очите виждат това, което им се дава да видят, очите виждат дрехите, а сърцето – кой ги носи. Очите ви виждат наметалото, а само сърцето ви може да види какво има под него.

4 март 2011 г., 17:24

За свободата

Природата на човека – тя си иска своето. Всяка възраст – със своите инстинкти и желания. Въпросът е – можеш ли да бъдеш полезен за близките си или си тежест? На този въпрос трябва да се намери отговор. Честно, без емоции. Да се направи сравнителен анализ на ползи и вреди, да се направи прогноза, динамична оценка на ситуацията, различните варианти на развитие и отговорът ще дойде сам. Чисто научен подход, без смесване на желания, чувства, лични отношения и други. След като се получи отговор, трябва да се действа. Какъвто и да е резултатът, най-важно е да не остане на теория, а да следват реални действия, в която и да е посока – в зависимост от резултата. Любов, обич – това е желанието ти близките ти хора да са щастливи. Да обичаш не е да заробваш, а да дадеш свобода. И това не е съвсем точно – свободата всеки си я има. Ако не я отнемеш брутално или нежно, заради някакъв дълг – родителски, синовен и т.н. И така – не можеш да даваш свобода, не трябва да връзваш, да оплиташ мрежи, да задължаваш. Всеки трябва да има възможност за свободен избор, всеки сам да реши кое за него е най-добре. Да направи свободния си избор и след години – в деня на равностметката, да си каже – добро или лошо, но това е следствие на моето си решение. Аз съм избрал и решил да бъде така. Това е обичта – да оставиш на близките си, на хората, които обичаш, те сами да решават за себе си, какво искат да правят, какво искат от себе си и от другите. Най-важното е любимите ти хора да са щастливи, според техните си представи за щастие. Не според твоите.

9 март 2011 г., 20:02

Кое ни прави хора?

Много лесен въпрос. Имах чувството, че знам отговора. Направих опит да го запиша веднага, но не успях; замислих се. Кое е това, което ни прави хора? Мисленето. Това, че можем да мислим и разсъждаваме? Не съм убеден. Гледал съм предавания за делфини, косатки и други животни, и те мислят. Кой знае – може би даже повече от нас и по-добре. Това, че караме коли? Виждал съм циркови животни да карат велосипеди, защо да не ги научат да карат и автомобили? Изкуството? Да, това е възможен отговор, но пък и други представители на фауната пеят, танцуват и рисуват дори. Любовта? И това не е. Знаем много животни, които не сменят партньора си и даже страдат и тъгуват, ако му се случи нещастие. Грижете за децата и възрастните? И това не е присъщо само на нас. Без да правя задълбочен анализ на всичко изброено дотук, така и не усещам това, което ни прави хора да е сред изброените неща. Сещам се и за много други, като секс, работа и т.н., но и те не са. Става сложно. Кое все пак ни прави хора? Може би предателството, измяната? Тъжно, защо трябва да е нещо негативно, дори не искам да мисля в тази посока. Кое е? А какво би било, ако е – макар че се случва крайно рядко, но все пак го има сред нас – да загърбиш личния си интерес, да поставиш проблемите на обществото, на чужди хора, непознати на теб, пред своите? Дори да дадеш живота си, за да спасиш техния. Да не мислиш и да не действаш с цел да си по-добре и по-богат. А да си спокоен и изпълнен със щастие от това, че си помогнал на другите – чуждите, непознатите. Каквото и да ти струва това. Може ли? Възможно ли е това да е отговорът? Кое ни прави хора?

10 април 2011 г., 04:32

Пътят

Пътят. Какво е? Раждаш се – не знаеш защо? Никой не те е питал. Не знаеш дори, че си се появил. Започваш да растеш – пак нямаш представа за това, за теб се грижат родителите ти. **Реално, когато за първи път осъзнаеш нещо около себе си се появяваш, или когато вече си голям и се опитваш да се върнеш назад, до първия си спомен.** От детската градина, от първи клас или нещо подобно. За теб продължават да се грижат родители, близки, роднини. За формирането и изграждането ти се включват и външни фактори – училище, приятели, средства за масова информация. Растеш – идват първите моменти, когато смяташ, че знаеш повече от тези, които са те обучавали – родители, близки, учители. Всички под един нов знаменател – възрастни. Ти си млад, и по-умен от всички тях – така си мислиш. Бъркаш, но не разбираш. По пътя си на 18-20 г. набираш скорост, нямаш представа откъде идват нещата, които имаш. Дори не мислиш върху елементарни въпроси – всеки ден имаш храна, ток, облечен си, не си жаден. Забавления, спорт, развлечения – всичко сякаш ти се полага. Създава се погрешно усещане, че така ще бъде винаги. Винаги ще има кой да те снабдява, да плаща сметки, да те пази, да се грижи за теб. Живееш като в приказен свят. Каквото и да става, ти си центърът на всичко, ти си безсмъртен. После, рано или късно, изтрезняваш – за едни това става постепенно, за други – рязко. Но неизбежно за всички. Разбираш, че за да продължиш да имаш това или онова, трябва сам да си го осигуриш – от билетчето за градски транспорт (за да стигнеш до работното си място или института, ако си студент), таксите за образование, сметките за ток, телефон, парно, вода, дрехи, до вечерните ти излизания с приятели и много други разходи, за които не си и предполагал. Проглеждаш, разбираш, че всичко е много по-различно от онова, което си усещал и мислил досега. Стъпка по стъпка

започваш да се бориш с неизбежните ежедневни проблеми. После създаваш семейство, раждат ти се деца и всичко се повтаря. Само че вече ти си в ролята на снабдител. На магьосника, осигуряващ вълшебния живот за децата си. И когато те пораснат, осъзнаваш, че си в групата на възрастните, на изоставените, на глупавите. Може би ще си спомниш какво ти си мислел за своите родители. Животът продължава. И накрая, пак без да знаеш защо и кога – умираш. Точно както си се родил – без никой да те пита искаш ли. Началото и краят не зависят от теб. Но от момента на проглеждането ти можеш да решаваеш – да живееш за любимите си хора, дори да умреш за тях, ако е необходимо. Имаш избор, всичко зависи изцяло от теб. Нямаш оправдания, ти решаваеш как да измениш пътя си. Можеш да се грижиш само за себе си и най-близките си хора и нищо друго да не те вълнува. Но можеш и да допуснеш чуждата болка, която те заобикаля. Можеш, ако поискаш, да помогнеш и на чуждите, непознатите; можеш дори да се досетиш, че, помагайки на тях, всъщност помагаш и на децата си, и на техните деца. А можеш да се затвориш в черупката си и спокойно да дочакаш смъртта, когато нищо вече няма да зависи от теб. Никой няма да те попита – искаш ли да умреш? Или имаш още нещо да свършиш? Свършил си.

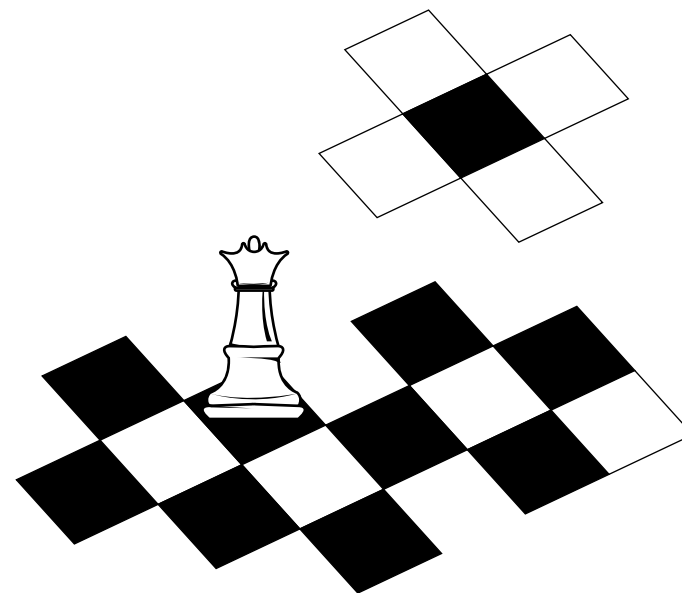
10 март 2011 г., 14:41

Броня

Всеки се е бронира - сложил е желязна ризница, предпазва се с огромен щит, скрил се е зад дебели каменни стени, защитил се е от всичко, барикадирал се е. Направил е всичко възможно да не го засегне, нищо да не го достигне - нито чуждата болка, нито чуждата скръб, нито чуждата любов или щастие. Нищо. Нищо не може да пробие защитата - толкова е страшно, и толкова е спокойно да си живееш сам, като на безлюден остров. Занимаваш се само и единствено със себе си - от сутрин до вечер, погълнат от грижи за собственото си оцеляване. И така до неизбежния миг, докато някой не успее да пробие бронята ти и тогава - о, чудо! Оказва се, че не си сам на безлюдния си остров, някой е откраднал колата ти, някой е ограбил къщата ти, обидил е детето ти, нападнал е жената ти на улицата. Потресен си! Как така - ти нали не правиш лошо на никой? Направо си същисан, че около теб има и други хора, и то лоши. И какво правиш след това? Къде насочваш всичките си усилия? Как къде? Разбира се, че запълваш дупката в бронята, изграждаш я още по-дебела, за да е непроницаема. И още - подлагаш се на специални процедури с „гроздова“, за да забравиш. Да забравиш, че около теб има и други хора. Да не мислиш какво става с тях, защо са такива, кое ги кара да бъдат лоши и кое може да се промени. Колкото може по-бързо да се затвориш обратно в черупката си. И така до следващия път, когато „непробиваемата“ ти отбранителна линия не бъде нагло и безцеремонно пробита, отново. Или докато любовницата не ти изневери. Ужасно е, нали?

6 април 2011 г., 15:22

Обичам я

Обичам я

Няма смисъл да бъдеш будист, да се откъснеш от всички родствени връзки. Да не обичаш никого, за да не страдаш. Нямаш никой – няма болка и страдание. Не!!! Болката е прекрасна, опияняваща, мъдра. Разбирам ясно, че съм жив, както никога досега. Изпълнен с живот, изпълнен с болка, изпълнен с обич. Болката е моят мост към живите, моята врата към света; болката ми дава възможност да общувам с всички живи същества; тя е моят универсален език; тя е моята любов към всички, любовта към децата ми, любовта към семейството ми, към близки хора. Болката е моята любов към най-нежната жена. Болката е моят учител – тя ме учи да обичам всеки непознат, всеки човек. Тя ги прави скъпи за мен. Болката е споделена любов. Моята любима. Тя ме търси, намира, тя ме обича и аз я обичам. Нежно, всеотдайно. Болката ме прегръща. Гали ме бавно, трепетно. Усещам любовта ѝ. Болката няма да ме предаде, няма да ме изостави. Тя е моят подарък за Коледа, за рождения ми ден, за всеки ден. Болката е всичко. Болката е любов.

2 април 2011 г., 18:15

Прокажен

Осъзнавам, колко съм сам. Усещам, че никой не ме обича. Разбирам, че никой не ме иска. Никой не ми се възхищава, никой не ме уважава. Не съм невидим – няма ме. Не съществувам в нито едно сърце. Аз съм прокажен, въздухът около мен е отровен. Тихо, много тихо бие сърцето ми. То не се напъва много – търпи ме. Чуди се, как да ме напусне, да се измъкне от гърдите ми и да заживее с някой друг. С някой, когото обичат. Не е престижно да си мое сърце. Разбирам го, няма да го спирам. Осъзнавам, колко съм сам. Смъртта не ме желае, и тя не ме иска. Не мрънкам, не се оплаквам, не се самосъжалявам. И аз не се искам такъв – никому ненужен. Всички искат да си починат от мен. Да си вземат почивен ден – един много дълъг, вечен почивен ден.

3 април 2011 г., 20:05

Вълшебна

Ти си най-необичайното създание. Каквото и да правиш, във всяко твое действие, във всеки твой жест, във всяка твоя дума има магия. Ти си вълшебна. Даряваш с езерно спокойствие. Морето правиш бурно с лекота, кипящо, страстно. Ръцете ти гасят огньове. Очите ти поглъщат с топлина. Ти си вълшебна. Тайна на живота. Дъхът ти спира времето. Ти си най-необичайното създание. Ти си вълшебна. От теб се учат да обичат птиците. Цветята нежно се усмихват. Сънят ти прави красота. Ти си най-необичайното създание. Ти си вълшебна.

20 юни 2011 г., 15:12

Моят герой

Какво е героизъм? Какво означава да си герой? Всички знаем за героите, дали живота си за свободата на България. Знаем историите за личности, които са отстоявали убежденията си с цената на всичко мило за обикновения човек. Знаем много примери от миналото на себеотрицание и величие на човешкия дух. Какво обаче днес, в наши дни е героизъм, има ли примери, които можем да посочим? Има ли днес такива достойни хора, които могат да бъдат сочени за пример? Аз познавам един такъв човек. Той няма много мускули, не става въпрос за мъж. Това е едно момиче-жена на 24 г. Казва се Мария. Според закона се води моя доведена дъщеря. Но не в това е героизмът ѝ, макар че тези дни само по себе си не е лесно да си мой роднина или приятел. Друго предизвиква възхищението ми. И така, в тежката ситуация да бъда подсъдим, преследван, мацкан и какво ли не, повечето от тъй наречените приятели щяха да си счупят краката да бягат по-далеч от мен. От 04.01.2011 г. съм под домашен арест. През цялото това време ясно разбрах колко ниско може да падне човек. Толкова ниско, че чак да загуби човешкия си облик и да се превърне в жалко подобие на човешко същество. Видях и хора, които не се стреснаха, не се уплашиха и не загубиха достойнството си. Видях прекрасни светли човеци. Но момичето-жена Мария с цялото си поведение ме застави да напиша това. Тя е омъжена от половин година. Бременна е в 3-4 месец. Живее в София със съпруга си. Помага и на двете си сестри Нина и Анна да се грижат заедно за по-малките Яна и Александра. Всеки ден ми звъни по 5-6 пъти. Записваше по телефона статиите ми, набира ги, съпругът ѝ ги редактира и тя ги публикува. Следи за коментари, поддържа моята връзка със света. Няколко пъти успя да измине пътя от София до Бургас и обратно, за да ме зарадва, докара и малките да се видим. На 16 и 17 март ми бяха насрочили последните дати за делото на първа

инстанция в Бургас. Седмица по-рано сама предложи да дойдат всички деца при мен за подкрепа. Дойдоха, заредиха ме с енергията си, бях щастлив. Трябваше да си тръгнат обратно за София 3 дни преди делото. Мария каза, че ще остане и ще дойде и в съдебната зала да ме подкрепя. Обясних няколко пъти, че няма да е приятно. Всички в Бургас знаят, че съм поръчан и че поръчката ще се изпълни. Тоест ще ми дадат присъда – може и 20 г. Предупредих я, че може дори пак да ме задържат зад решетките, че не е хубаво за нея и за бебето да се разстройва. Дори си събрах багажа за затвора и тръгнах напълно подготвен за съда. Тя каза, че разбира всичко, но въпреки това иска да присъства в залата и на 16-ти по време на пледоариите, и на 17-ти при произнасяне на присъдата. И дойде, беше с мен в съда – за учудване на всички. Седеше, слушаше гадостите без да трепне, поне така изглеждаше външно. Тя, бременната с издутото си коремче, не се уплаши от страшните хора. Не се притесни от камерите и фотоапаратите на журналистите. Знаеше предварително, че ще ѝ е трудно, че няма да е сладко. Но показва на целия свят, че е с мен, с лошия талибан. Показва на целия свят какво означава сила на духа, какво означава смелост. Колко ли мъже нямат и една десета от нейното мъжко поведение. От нейната твърдост. Момичето-жена МАРИЯ – тя е моят ГЕРОЙ.

8 април 2011 г., 22:45

Дарове

Бог ми прати велики дарове – самота, болка, мъка, страдание. Те са мои учители. Те са мостове, по които ще премина до други брегове. Те са отворени врати, ще вляза и ще открия други светове. Какво ще науча? Какво ще открия? Чака ли ме нещо ново там? Или, като се обърна и погледна назад, ще разбера по-ясно бъдещето си. От другия бряг. От другата страна на вратата. Самота, болка, мъка, страдание. Благодаря Ти, Господи, благодаря за милостта Ти.

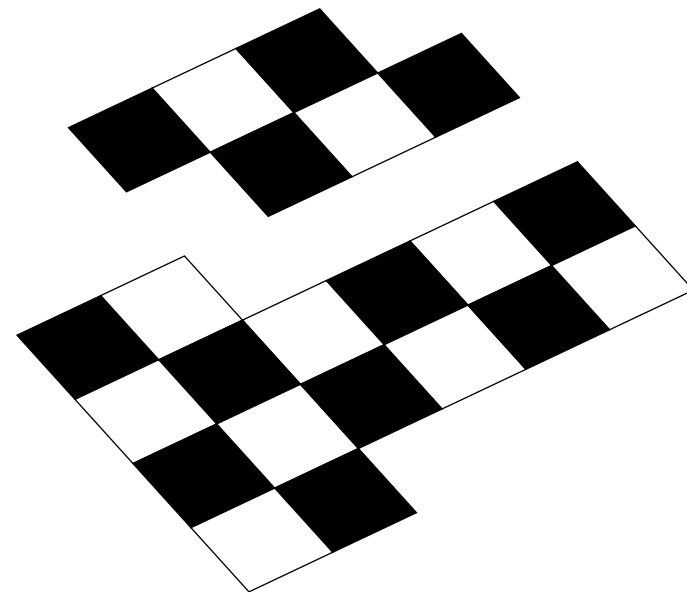
6 май 2011 г., 10:33

Шамар

Започнах да сравнявам миналото и настоящето. Какъв съм бил, кой съм бил, какво съм имал. Какъв съм искал да бъда. С кой съм искал да бъда. Доближил ли съм се до идеалите си, до желанията си. Кой и как ме е обичал, кого и как съм обичал. Започнах да очаквам, да правя планове, да мечтая. Какъв да бъда, какво да бъда, с кой да съм. Какво ще имам, какво ще дам. Кого и как да обичам, кой и как искам да ме обича. Как да се доближа до идеалите си. Сравнения. Очаквания. Праснах си един шамар и започнах да живея сега.

25 май 2011 г., 17:20

Братска любов

Братска любов

Българският народ е възпитан в братска любов към руския народ. Те са ни освободили, те ни обичат, те са като по-големия ни брат, или майка и баща, които винаги са ни помагали, и други подобни. Стоп!!! Измама, масова хипноза, няма такова нещо! Ние, българите, сме възпитани с такава любов към Русия, но те не са. Руснаците никога не са ни обичали повече от някой друг народ. Няма причина за това. Напротив, за тях сме малоумни идиоти, които им се кълнем във вечна вяност, дружба и любов. Тичаме да им доказваме, че сме готови на всичко заради тях, отваряме им домовете си, даваме им децата си, работим им ангария и това – защото сме с промити мозъци, че са ни освободили, че любовта ни е взаимна. Не, не, няма такова нещо! Руският император е пращал войските си на периодични войни срещу Османската империя и на Кавказ, и на Балканите. Не за да освобождава братски народи, а за територии и влияние. Това е истината, а нас ни е възпитала Българската комунистическа партия в нещо, което го няма, по една проста причина. Самата тя е била подлога 45 години на „братската“ КПСС. Ние, българите, сме облечени да обичаме един народ, който не дава и пет пари за нас. Ако някой все още не е прогледнал, вижте фактите:

- когато дойде демокрацията в България, коя държава ни остави да умрем от глад? Безпощадно, безмилостно, по братски. Русия. Тя спря едностранно всички договори на български фирми за износ в Русия;
- кой ни спря газа, без да му мигне окото, без да го е грижа за българската икономика и децата ни, които останаха на студено? Пак „братушките“, които толкова много ги обичаме.

Да, любов има, само че тя е само от българска страна и по-скоро прилича на ситуацията, когато влюбеният до уши е способен на върховно унижение и то напълно доброволно. Това е мазохизъм, прогледнете братя

българи! Руснаците не ни обичат! За тях сме като всички останали народи. Прогледнете и веднага ще почувствате как меркантилната любов отстъпва място на здравия разум. Това е горчивата истина и колкото по-бързо я осъзнаеш, толкова по-малко щети ще понесеш – морални, финансови и всякакви. Знам, че ще има много шокирани, че ни мацкат, че някой българин е заплашвал братушка (какво кошунство! Веднага да бъде разпнат!), че е ограбил, ошетил и т.н. представител на великата братска държава. Скоро ще поискат да се приеме извънреден закон, който ще гласи – всяка жалба на руски гражданин срещу български автоматично да води до удовлетворяване на искането на руския гражданин със срок вчера.

30 март 2011 г., 08:31

Шпионаж

Защо през последните 20 години няма нито един осъден за държавна измяна? Какво означава това?

1. 20 години в България не работи нито една разузнавателна служба на чужда държава?

2. За 20 години нито един български гражданин не се е продал, поддал заради пари, кариера или зависимости и не е издал нищо на никой?

3. Или българското контраразузнаване е на такава висота, че обезсмисля първа и втора точка?

Защо няма нито един осъден за държавна измяна или за шпионаж? Разбира се, че в страната работят много разузнавателни служби на чужди държави, при това след 1989 година работят още повече и по-усилено, при това почти напълно необезпокоявани. Някои от тях направо се самозабравят и дори не си правят труда да спазват елементарни правила за конспиративност. Разбира се, че за последните 20 години количеството на българските граждани, които са се поставили в зависимост и работят в интерес на чужди разузнавателни централи, е огромно, най-малкото те са в пъти повече, отколкото бяха до 1989 година. И разбира се, нивото на българското контраразузнаване не може да бъде чак толкова перфектно, че да обезсмисли първите две точки. Тогава защо наистина през последните 20 години няма нито един осъден за държавна измяна и шпионаж? Защо? Много е просто, разузнавателните служби се интересуват не от кравари или строителни работници – тях ги интересуват хора, които са на достатъчно високо ниво във властта. Колкото са по-нависоко, толкова повече знаят и могат да предадат. Тях ги интересуват и хора, които за годините на хаос, т.е. на демокрация, са успели да изградят собствени мрежи, за лично ползване. Мрежи от корумпирани полицаи, следователи, прокурори, съдии, държавни или общински чиновници, крупни бизнесмени, журналисти и политици. В мрежата са включени и

собствени бандити. Тези от втората група са най-търсени – сам воинът е воин, но е ограничен в достъпа си до информация и оперативни възможности. Докато този, който има стройна система от зависими хора под себе си, е мечта за всяко чуждо разузнаване. Купуваш един, а получаваш 30-40-50 или повече души. Те работят за теб, без дори да подозират чии поръчки изпълняват всъщност. Изключително ефективно и, не на последно място, безопасно. Защо безопасно? Ами защото схемата, машината е добре смазана, изпробвана през годините, и всеки един от участниците пази интересите на всички други останали участници. Без дори да е необходимо да се познават лично. Достатъчно е сивият кардинал, или иначе казано резидентът, да поиска от тях да се свърши каквото е необходимо. Това е и причината през последните 20 години да няма нито един осъден за държавна измяна или шпионаж. Имат ли достатъчно хора навсякъде, да могат да осветят всичко? Ситуацията в България е уникална – можеш да си завербуваш един местен феодал, който ще ти донесе допълнителни бонуси и на всичкото отгоре сам ще се пази. Сладка работа! Рай! Това е тяхна България – райска територия за всички разузнавателни централи. Колкото сме по-корумпирани, колкото е по-силна симбиозата между власт и бандити, толкова по-лесно е да ни имат. Всеки може да ни има, може би само разузнаването на Буркина Фасо не просперира у нас, и то защото просто не се е сетило.

29 март 2011 г., 10:29

СССР е жив.

България е 16-та република.

Поддал ли се е шефът на НЕК на руския натиск или това е трик?

Министър Трайчо Трайков уволни шефа на НЕК Красимир Първанов, защото той е подписал неизгоден договор за България с руска фирма. Не е бил упълномощен и даже му е било забранено да го прави. Според министър Трайков „в България руският натиск е по-силен от способността на някои хора, призвани да защитават националния интерес, да му се противопоставят“. Възникват няколко въпроса. Ако Красимир Първанов се е поддал на Русия, това не е ли държавна измяна? Ако той е само уволнен, но не му се потърси наказателна отговорност? Дали това не е само трик? Той, шефът на НЕК, за малко да бъде лошият, а после, като утихне шумът, да бъде тихомълком награден с някоя сладка и доходоносна позиция. Ако не се разиграва тази постановка, то министър Трайков не го очаква розово бъдеще. Никой, който в България се е противопоставил на руски интереси, не е доживял щастливи старини. При всички случаи трябва да наблюдаваме и ще видим каква е играта. Но така или иначе изводът, който прави министър Трайков, поразително съвпада с изводите в моите статии „Шпионаж. Защо през последните 20 г. няма нито един осъден за държавна измяна. Какво означава това?“ и „Братска любов“. Припомням накратко някои. Във взаимоотношенията Русия-България. Руската страна винаги преследва и защитава собствените си интереси. Ние, българите, влягаме в нашите взаимоотношения някакви инфантилни, дебилни чувства на любов, признателност, братство, славянство и други подобни дивотии, нямащи място, когато става въпрос за геополитическо влияние и пари. Руските разузнавателни служби са толкова силни в България, че реално ние сме губерния, икономически

зависима 16-та република от СССР. Да, България е все още в руската сфера на влияние и никога не е излизала. Над 70 процента от членовете на законодателната, изпълнителната, съдебната власти и всички жизненоважни и структуроопределящи предприятия и дейности се контролират от Русия. Останалите 30 процента нямат нищо против. Наглостта, безпардонността на братушките минава всички граници. Те дори не се прикриват. Открито демонстрират арогантност на помещик, а ние – българите в България, сме техни крепостни селяни. И така, да видим кой ще пострада. Първанов – предал собствената си държава, или министър Трайков – осмелил се да се противопостави на руския натиск, поне на думи. Има и трети вариант – никой да не пострада. Да се пошуми, пошуми и после да се забрави. Както стана със заменките и с много други неща. Да живее СССР.

7 април 2011 г., 09:32

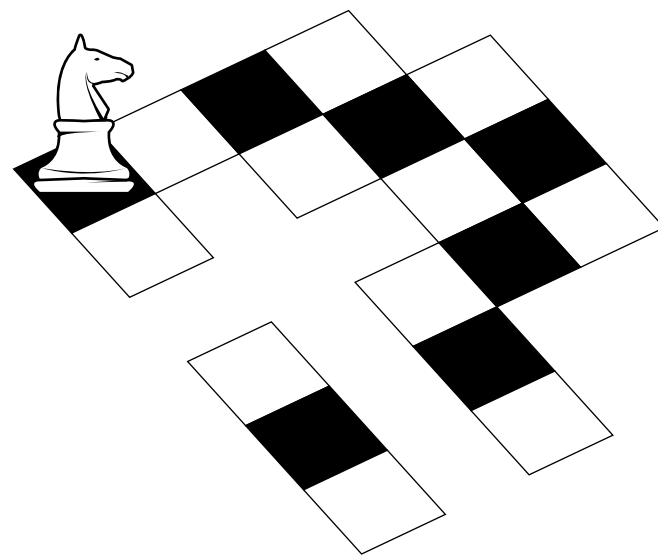
България и чуждите интереси

Да погледнем първо нашите съседи. Сърбия – разбита и отслабена след дългогодишната война с Босна и Хърватска и войната в Косово с албанците, бомбардирана от САЩ и НАТО. В момента не е в състояние да проявява постоянните си апетити, но въпреки това не се отказва да използва просръбските елементи в Македония срещу България. Винаги ще изпитва неудобство от това, че в източна Сърбия живеят българи. Тръгнала е по пътя към ЕС, ще ѝ се наложи да спазва определени правила. Румъния – пасивна и добронамерена към настоящия момент (към момента не означава вечно). Твърде е заета със собствени вътрешни борби и проблеми. Турция – член на НАТО, така както и ние, но това не ѝ попречи да нападне и завладее Северен Кипър, без да се съобразява с Гърция – също член на НАТО. Формалната причина е защита на турското население, живеещо на тези територии. Истинската причина – може да си го позволи. В България също има турско малцинство и опасността да го защитят е постоянна. Решат ли – никой не може да ги спре. НАТО няма да ни помогне. Русия също – така, както не помогна на Сърбия. Освен най-голямата армия в ЕС, Турция има и агресивна религия, която изповядват нейните 70 млн. жители. Към това трябва да се добави и хитрата външна политика. Българските магистрали и пътища се строят от турски фирми. Турците инвестират стотици милиони в предприятия в смесените райони. Там, където тя има своята пета колона. Рано или късно това насищане на турски капитали в райони с турскоезично население ще бъде използвано, ще бъде защитено. Българските управляващи-чорбаджии го знаят, но се държат изцяло за собствените си джобове, лапат тлъсти комисионни и не ги е грижа за България. Това си е чиста проба национално предателство. Гърция – типично по византийски за 22 години отвори в България около десетина клона на свои банки. Днес 30 процента от банковия сектор у нас се контролира от 5 гръцки банки. Банките раздават кредити – с това завземат реални територии от страната ни. Който владее дълга ти, държи и теб. Кредитите се раздават не само на физически лица, но и на структуроопределящи предприятия. Рафинирано завладяване – типично по гръцки. Въпреки че държавата им

е фалирала. Македония – плацдарм и оръжие в ръцете на Сърбия и местни управници. Неспирни антибългарски провокации. Кой знае защо пропускани от всички български управляващи. Твърде са заети да си тъпчат джобовете. Русия – въпреки че по документи България не е вече в сферата на руското влияние. Реално това не е така. Чрез енергоносителите – нефт, газ, ядрено гориво, продължава да притежава страната ни. Към това задължително трябва да се добави втъпленото русофилство през 45-годишния социализъм-комунизъм, което за последните 22 години само се подсилва вследствие на дивото унищожаване и разграбване на България. И главното – заради все по-бедните и гладни български граждани. Гладът, беднотията, липсата на перспектива само подхранват идеалистичната, мазохистична любов към Русия. Няма как да не се обърне внимание на огромната вълна от руски граждани, които масово се заселват за постоянно в България. С течение на времето, на основата на наследените от миналото смесени бракове и новите руси, ще се създаде руска пета колона, която също може да бъде защитена заедно с руските капитали. Да не говорим, че българските правителства са си подчинени на Русия. САЩ и ЕС също влагат средства в икономиката ни, но твърде много разчитат на номиналното ни членство в ЕС и НАТО. Като измамно считат това за достатъчно, за да ни имат, а може и да не ни искат. Нямат реална подкрепа в населението, с изключение на младите, които получиха достъп до образователната система на САЩ и Европа. Но тези млади хора няма да се върнат в родината си. Към тях се добавят и българите, избягали по икономически причини от мизерията. Какво постигнахме за 22 години? Пълно разпадане на българската държавност. Номинално членство в ЕС и НАТО, не носещо нищо конструктивно и полезно за обикновения български гражданин. Руско-Турско-Гръцко господство над България и нерозово бъдеще, в което ще се определи кой колко да отхапе от родината ни. Такива продажни управници като през последните 22 години сме имали и в миналото. Но къде са съвременните Борис Първи, Симеон Велики, Иван Асен Втори. А и как да се появят в специфичната среда, в която оцеляват само нагаждачи, подлещи и предатели?

8 юни 2011 г., 11:58

Човешкият дух

За хуманитарната криза

Гледам кадри от либийско-туниската граница. Огромна маса от хора в бедствено положение. Безкрайни опашки за храна и вода. Оказва им се медицинска помощ. Евакуират ги със самолети и кораби. Държави от цял свят са загрижени за тези бангладешци, либийци, жители на различни арабски страни. Всички ги съжаляват и им помагат. Хората, изпаднали в беда на тази граница, са около 100 000. Знам обаче за около 6 млн. души, които са в подобна ситуация. По същия начин няма какво да ядат, нямат медицинско обслужване, нямат работа. Намират се в бедствено положение, само че в собствената си държава. Това са българите в България. Разликите са в това, че нас никой не ни съжалява и никой не ни помага. Българите не се редят на опашки за храна, никой не ни дава нищо. Бедстващите българи не ги показват по всички телевизионни канали. Българите умират тихо, без протести. Вече 20 години нито родните чорбаджии изедници, нито някой чужд самарянин ги е грижа за страшната криза в България. Криза много по-ужасна от това, което виждаме на границата между Либия и Тунис. Българите не ги евакуира никой. Те сами се спасяват, по единично. Бягат от зоната на бедствие. Хубаво е, че дори бедстващите българи помагат на горките хора в Африка. Правилно е, че ги съжаляваме. Въпросите, които не мога да не си задам са: Кога ще проявим съжаление към самите себе си? Кога ще създадем човешки условия на живот за самите нас, българите в България?

9 април 2011 г., 21:08

Човешкият дух и борбата срещу глада

Когато принуждаваш собствения си народ да гладува и хората са принудени да браконьерстват или да крадат, за да не умрат от глад. Кое е по-голямото престъпление? Това, което правят гладните, или това, което вършат спрямо тях управляващите?

Правителствата извършват по-голямото престъпление – геноцид срещу собствения си народ.

Улиците на градовете са пълни с хора, водят се битки между гладните, бедните и полицията, и военните.

След редица мирни демонстрации срещу глада, срещу високите и непосилни цени, срещу липсата на работа, срещу мизерните доходи и смазваща безработица напрежението ескалира. Стига се до жертви, загиват хора. Не, това не е България – това е Тунис – държава в Северна Африка. След няколко седмици всичко се повтаря вече в друга държава. Отново мирни протести срещу глада и мизерията и отново улични битки – и това не е България, това е Египет – друга страна в Северна Африка. Приликите с нашата родина са поразяващи, но само в условията, в които е поставен да живее народът. Вече 20 години

българският народ мизерства, гладува. Безработицата е смазваща, ниските доходи са отчайващи, цените на хранителните продукти, тока, водата, парното – непосилно високи. Момичетата и жените са принудени да проституират, мъжете са принудени да поемат всякакви рискови начинания. И всичко е заради глада, заради невъзможността да изхранят семействата си, да живеят достойно. Да, приличаме си с тунизийците и египтяните, но само по условията, в които сме принудени да оцеляваме. Не и по характер, не и по търпимост. Българският народ е световен шампион по търпение, всякакви опити и експерименти се правят през последните 20 години с нас, а ние си мълчим, всеки се опитва да оживее самостоятелно. Тези, по-

смелите, просто са напуснали лабораторията, престанали са да играят ролята на опитни зайчета, на бели мишки. Останалите знаят, че надежда няма. Знаят, че ограбването на държавата ще продължи, но стоят и чакат месията, който ще ги овободи, който ще ги спаси, ще ги „оправи“. На никой в България не му идва на ум, че спасението е в самите нас, че всеки заслужава такава съдба, за каквата се е потрудил. Нищо не идва даром, Бог помага на тези, които се борят, на тези, които реално са се потрудили за по-добър живот за себе си и децата си. На шампионите по търпение защо да им помага? Мълчат си – значи ги устройва, значи не искат промяна. Горките тунизийци и египтяни – те не знаят що е да си търпелив, не знаят какво „щастие“ е да си жител на Европейския съюз, водят улични боеве, жертват живота си, за да живеят техните деца по-добре. Ние обаче сме по-хитри – все някой ден ще дойде спасителят и ще ни помогне, ще чакаме, ще бъдем търпеливи, послушни. Защо да губим кората хляб и кофичката кисело мляко на ден? Ами ако останем и без това? Не, нека някой друг да свърши тежката работа вместо нас, ние ще ръкопляскаме, ще го аплодираме, докато не го намразим, както си е по стар български обичай.

25 февруари 2011 г., 17:00

Разпети петък

Поругаван, оплюван, осмиван, предаден, изоставен. Всичко това е изпитал Бог. Всичко е получил, до последната капка от „народната любов“. Колко е разбираемо. Колко по човешки, нечовешки са постъпили с Него. Всеки се е стремил да се разграничи от Него. Отричали са се от Него. Правели са се, че не Го познават. Крели са се, бягали са, по-далеч от Него. Да не би по някакъв начин някой да си спомни, че са имали нещо общо, някакви допирни точки. Да не би Неговото нещастие да се прехвърли и на тях. Страхът за собствените им кожи може да бъде усетен и днес след хиляди години, още смърди този техен страх. Жалкото им желание да се разграничат, да се скрият, да спасят себе си. Боже! Нищо не се е променило. И днес е същото. От Теб са се отричали и Теб са изоставяли, та какво остава за обикновените хора. До вчера обичани и уважавани, днес оплювани, осмивани, обругавани. И пак същото – най-близките се срамуват, страхуват се, бягат, ще си счупят краката. Ще забравят кой си, ще забравят дори кои са те самите. Само и само да продължат да живуркат. Да дишат, да тъпчат ненаситните си търбуси. Да оцелеят. На всичко са готови, ще се включат в общия хор на обвинителите, ще крещат с цяло гърло обиди и хули срещу теб. Други ще се наврат в дупките си, ще изключат телефоните си, ще изключат душите си, сърцата си. Ще потърсят и ще намерят за себе си основателни причини за това, че са те изоставили, и ти, ти ще си виновен. Ти си виновен пред тях, предателите, защото не си победил враговете. Защото си се оказал слаб и си допуснал те да победят. Да те вържат, да те бият, да ти се присмиват, да те оплюват. Сам си си виновен. Е, ако беше останал непобедим, силен, щяха да ти се кланят, да ти ръкопляскаат, да викат осанна. Но сега ти си слаб. Така че разпни го. И колкото по-бързо те разпнат, толкова по-добре за тях, по-бързо ще се отърват от

теб и опасността за себе си. Отrekli се били, изоставили Го, предали Го. Боже, колко са слепи и малки, та те предават себе си, отричат се от себе си, изоставят себе си. Не Теб. Себе си обричат. И нищо, ама нищичко не се е променило, хиляди години все едно и също. Дава им се възможност да израснат, да спасят себе си, да намерят себе си. И нищо, хиляди години малодушието продължава. Слабостта побеждава. Нагаждачество и хамелеонщина. А иначе чакат, чакат да възкръснеш, да стане чудо, за да се присламчат отново под крилото на силния. Да застанат редом с победителя и да крещат осанна. Чакат да бъдат смели, само че не могат сами, имат нужда от чудо. Имат нужда някой друг да изкупи греховете им. Някой друг да се пребори за тяхното щастие. Някой друг да страда, да рискува, да даде живота си за тях. За хамелеоните, за ту любящи, ту мразещи човеци-нечовеци. Когато както им изнася. Господи, Ти си мъдър, разбираш ги Ти тия работи и затова им прощаваш. А те на това и разчитат. За какво им е да се променят. Все ще се намери кой да води битките вместо тях. И ще им се прости за греховете, за малодушието, за предателството. Нищо, че предават себе си и собствените си деца. Ще им се прости.

22 април 2011 г., 16:26

Христос Възкресе!

Великден мина. Не бързайте
с общоприетия отговор.
Дали наистина е така!?

И тази година дойде календарната дата Великден. И тази година за пореден път Христос Възкресе! Горкият Господ, не се ли умори? Всяка година възкръсва и чака да бъде светлина. Само че къде е тая светлина? Пообиколихме църквата, запалихме свещички, чухме благата вест от светите отци, целунахме ближния и толкова. Всяка година възкръсва горкият Бог и се надява, че най-накрая ще разберем, ще го вземем на сериозно, ще престанем с бутафорията. Но уви. Великият ден отминава и всичко си продължава по старому. Всеки се завира обратно в дупката си, в крепостта си, в проблемите си. А какво става със светлината? Тя сама ли да дойде, без нас, без дори да си мръднем пръста? Христос Възкресе! Нахрани ли това бедните, донесе ли повече сигурност за нас и децата ни? Донесе ли справедливост? Не! Защото колкото и пъти да възкръсва, всичко е в нашите собствени ръце. Той чака, помогни си сам, за да ти помогне и Бог! Той чака, възкръсва всяка година и чака. От нас, от вярващите или от тези, които се правят на такива, да престанем да симулираме, да престанем да се оправдаваме, а да заслужим по-добрия си живот, да заслужим светлината. Да престанем да мълчим, когато виждаме неправда, да престанем да даваме рушвети, да престанем да се навеждаме пред властимащи. Той чака да престанем да се страхуваме, да си спомним смисъла на думите чест и достойнство. Бог няма да се умори да възкръсва всяка година. Ние обаче не се ли уморихме да лицемерничим? Кога ще станем, ще вдигнем гордо глави и ще кажем този ни излъга, не си спази обещанията. Кога ще повярваме в себе си? В това, че ние носим светлината, ние носим правдата, ние носим собственото си щастие. Докога

ще играем този театър на светли дати да се правим на честни и добри, като на една крачка от нас пак със свещичка в ръка стои приватизатор, заменкаджия, корумпиран държавен служител, мутра и ни се усмихва щастливо. Защото от утре той пак ще продължи да коли и беси, такива като нас. Които чакаме догодина Христос пак да възкръсне. И в молитвите си се молим Той, Бог, да свърши нашата работа. Да ни отърве от изедниците, да ни даде щастие, здраве, пари, благополучие. Да ни даде! Все си чакаме наготово. Докога? Да, во истину възкресе! Само че за тези, които дават, за тези, които не чакат, а действат за общото и собственото си благополучие. Те носят светлината, а останалите, останалите да вземат да си заредят акумулаторите, батериите или каквото имат там в сърцата си. Стига да ги намерят къде са.

26 април 2011 г., 20:32

В България има две касты

Господари и роби. И двете не се интересуват една от друга. В първата са управляващите. Депутати, министри, магистрати, държавни чиновници, олигарси. Те се грижат един за друг, защитават се, предават си шафетата на властта. Обслужват само и единствено собствените си интереси. Не ги вълнува какво става с робите. За тях те са само генератор на доходите им, удобна възможност да се източват пари по различни проекти. Философията на робовладелците по отношение на робите е опростена. Колкото и да умират, винаги се раждат нови. Колкото и да им е тежко, винаги ще търпят. Няма нужда дори да мислят за тях. В групата на робите са всички останали български граждани. Хората, които наивно са повярвали, че ще могат да развиват частен бизнес, безработните, работещите за смешни заплати, пенсионерите (българските), които със сигурност ще ги запишат като едно от чудесата на света – никой не може да обясни как са още живи. Младите, обичащи българската природа, но мразещи масехата България. И всички, които са във втората каста пет пари не дават за робовладелците. Изобщо не се вълнуват кой ще ги дои, тоест управлява. И тяхната логика е желязна – всички са маскари, нищо не може да се направи, не ме интересува, не е моя работа. Така си живеят паралелно чорбаджии и роби, без да се вълнуват какво става при другите. Има само една малка особеност. Докато управляващите си помагат един на друг, давайки си възможност дружно да разграбват и защитавайки се, то робите, не само че не се интересуват от господарите си, тях не ги вълнува и никой друг от (в) собствената им група. Гледат само те самите някак да оцелеят. Замислих се. Ние, днешните българи, на кого сме потомци? На хора с големи безстрашни сърца, обичащи свободата и мразещи тиранията от всякакъв вид. Или на животни, свикнали да ги бичуват до такава степен, че вече им е все тая кой размахва бича. Те си знаят, че бичуването няма да им се размине. Кой са нашите предци? На кого сме потомци?

25 юни 2011 г., 00:14

Зомбита

Международният съд в Хага издаде заповед за арестуването на либийския управник Кадафи. Над 750 000 либийци са били принудени да избягат от родината си. Обвинен е в престъпление срещу човечеството заради геноцида срещу собствения си народ. Явно либийският народ има много по-голяма стойност за международната общност от българския. Защо? Защото за последните 22 години над 2 милиона българи бяха принудени да избягат от родината си. Но нито един български управник не е обвинен в престъпление срещу човечеството. Либийците са засипвани с куршуми и бомби, които правят невъзможно хората да работят и да се грижат за семействата си. Нас, българите, ни засипаха с приватизация-кражба, заменки и корупция, които също направиха неосъществима мечта да живееш достойно в родината си. Да се страхуваш от утрешния ден с какво да нахраниш гладните си деца. Да се чудиш къде да намериш работа и да избираш какво да направиш с мизерната си заплата. Да останеш на студено, на тъмно, да си гладен, да се лекуваш само в краен случай малко преди да умреш. Има и друг вариант – може би българският народ не е по-малко ценен за международната общност. А българските управляващи са по-важни от либийските. Но с какво? Вече 22 години геноцид срещу собствения си народ и никой, нито един наш управник не е виновен. Все едно нищо не се е случило. Сякаш разграбването, съсипването на държавата и унищожението на българските граждани е естествен природен процес, а не резултат на бандитско управление. Машабът на геноцида срещу българите е много по-страшен от този срещу либийците. Каква е разликата между куршуми, бомби и корупция, заменки, приватизация. Резултатът е един и същ – ГЕНОЦИД. Но има една разлика между либийците и българите. Те се съпротивляват, ние си мълчим. Тихо дезертираме от фронта България или се правим на глухи и слепи. Зомбирани от чалга културата, упоени от отчаяние излизаме всеки ден от гробовете си и пристъпваме механично към светлото нищо.

29 юни 2011 г., 08:25

Съдържание

„Не ми пука“	3
„Не ми пука“	5
В магазина. Има ли избор българският гражданин?	6
Унижението като религия	7
Всичко е напразно!?	8
Политика?	10
Ниските цени на горивата?!	11
Политиците се карат – хората гладуват	12
Всичко е по план?	14
За „черната дупка“	16
СТРАХ	18
За гражданското общество и ума	20
Мазохизъм	21
Как се прави кариера в България? Какъв е приемният изпит в мафията?	22
Любимата си жена давам, любимото си дете давам, любимият си кон давам. Но камък от Българската земя – НЕ, НЕ ДАВАМ.	24
Гриз, гриз, гриз, скръц, скръц, тичат нагоре-надолу мишоци и плъхоци	26
Господарят на дома и паяците	28
За морето	29
Корупция	30
Кой контролира живота ни?	32
Кукли на вериги	33
За истината и свободата	35
Разбойници	36
Робство	38
Правото на революция?	40
Бургаският цирк	42
Три вида правосъдие в България	43
Кукли на вериги. Българските прокурори, съдии, следователи, полицаи?	44
„Бургаско правосъдие“ ООД. Европейски шамар за Бургаското поръчково кривосъдие	46
Приказка за лешоядите с добри сърца	48
Държавата срещу Народа	50
Договореният мач	52
Милиционер, кмет и Господ	54
Истинска история или плюни ме, за да те плюна	55
Саможертвата на Ботев, за какво и за кого?	56
Абсурдистан	57
Автоцензура	59

Абсурдистан и здравната система	60
Вярвания	61
Образование или национално самоубийство	62
ЕСП се готви за избори?! А дали е така?	64
Скандалът в НОИ. Върхът на айсберга. Какво не знаем или не ни казват?	66
Гении от четири министерства мъдрят закон за задълженията на родителите	68
Кой уби осемте човека на магистрала Тракия?	70
Луда краставица	72
Чисто сърце	73
Чисто сърце	75
За свободата	76
Кое ни прави хора?	77
Пътят	78
Броня	80
Обичам я	81
Обичам я	83
Прокажен	84
Вълшебна	85
Моят герой	86
Дарове	88
Шамар	88
Братска любов	89
Братска любов	91
Шпионаж	93
СССР е жив.България е 16-та република.	95
Поддал ли се е шефът на НЕК на руския натиск или това е трик?	95
България и чуждите интереси	97
Човешкият дух	99
За хуманитарната криза	101
Човешкият дух и борбата срещу глада	102
Разпети петък	104
Христос Возкресе!	106
Великден мина. Не бързайте с общоприетия отговор. Дали наистина е така!?	106
В България има две касти	108
Зомбита	109